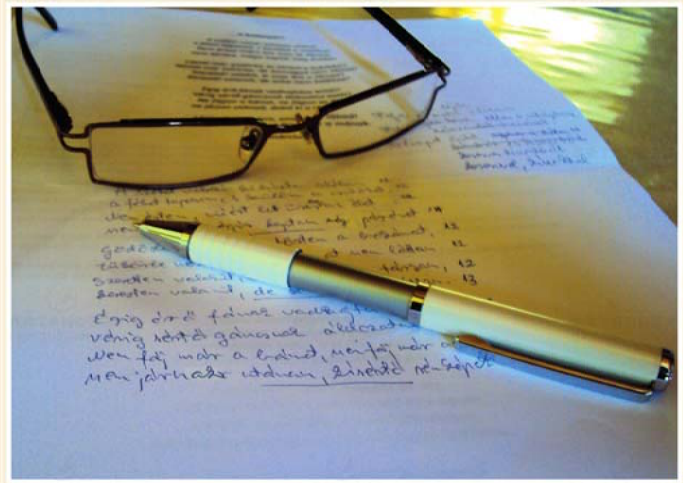

Hajdu Mária

A szemüveg mögül

Versek és prózák

Hajdu Mária

A szemüveg mögül

Szerző:
Hajdu Mária

Címlap fotó:
Hajdu Mária

Szerzői jogok tulajdonosa:
Hajdu Tiborné
Írói néven: Hajdu Mária

2013

ISBN 978-963-08-6944-7

Tipográfia, nyomda: ARTANDER Kft. Jászberény
www.artander.hu

„Szemüveg mögül a régi világom,
egyre jobban, egyre tisztábban látom."

Hajdu Mária

A szemüveg mögül

Versek és prózák

Szívből köszönöm édesanyámnak,
lányomnak Szilviának, fiamnak Zsoltnak és férjemnek Tibornak,
hogy egész életemben mellettem álltak és állnak,
segítenek és elhalmoznak szeretetükkel.

Köszönöm a férjem szerelmét, szeretetét és türelmét hozzám,
a vele töltött boldog éveket.

Szívemben hordom azoknak a szeretteimnek az emlékét,
akik már nem lehetnek velünk, de életükben szerettek engem.

Köszönöm a barátaimnak,
Petőné Benkucs Erika és Pető Balázs nyomdásznak
az önzetlen segítségüket, hogy könyveim megjelenhettek.

A vers sok esetben a fantáziám szüleménye egy emelkedett lelkiállapotban. Máskor valamilyen pozitív, vagy negatív érzelem bontja ki a lelkemből. Általában utólag, ha már megtörtént egy esemény, akkor elmélkedem rajta, vagy egy természeti jelenség ihlet meg. Így születnek meg a verseim, rímes (rémes) gondolataim, ahogyan az első könyvem címe is jelzi. Ezért is került ide előszó helyett azonos című versem, mert könyvem megjelenése után született.

Minden olvasómnak kívánok jó olvasást!
Ajánlom honlapomat is: www.hajdumaria.hu

Hajdu Mária

Előszó helyett

Rímes gondolatok

Lelkemből ömlött az írott szó
szakadatlanul, mint megáradt
zabolátlan, rohanó folyó,
meder nélkül, irányt keresve.

Versbe öltözött, rímes gondolat,
vagy az írói fantázia
vezette olykor a tollamat
irány nélkül, stílust keresve.

Szívemből fakadt az írott szó,
ha szerelemről zengett a dal,
simogató és megnyugtató,
stílusos írás papírra vetve.

Az én városom

Lassan éjszakát húz a nappal,
és öregebbek lettünk egy nappal.
Jó éjt kondít a templom harangja,
elcsendesül a város utcája.

Őszidőn már korán sötétedik
és a hajnal többet várakozik.
Hosszabb az út az éj vándorának
és minden ragyogó csillagának.

Kisvárosom mély álomba merült
még a köd is a dombokra ült.
A mából most holnapot álmodik
és álmában elmosolyodik.

Reggelt kondít a templom harangja,
a város felélénkült újra,
tisztára sepert utcája ragyog,
de lehet, most meg én álmodok?

2008. november 3.
Isaszeg

Lázban égve

Lázasan fekszel
egy sötét szobában,
izzad a tested,
s fejedben homály van.
Izzik a szemed
és lüktet az agyad,
száraz a nyelved
és nincsen egy szavad.
Jó lenne neked
ha valaki jönne,
fogná a kezed
s kicsit lehűtene.

2008. november 14.
Isaszeg

Áldás

Áldott legyen minden gondolat
mi rólad álmodik gyermekem.
Arcodban látom arcomat,
ahogy a szavakat keresem.

2009. február 24.
Isaszeg

Csak egy emlék...

Csak egy emlék leszek
és néhány írott szó,
egy hideg esőcsepp,
mit elnyel a folyó.
Egy keret nélküli
sárguló fotó.

Csak egy emlék leszek,
s néha felszínre tör
ami úgy fáj neked,
mint a szívben a tőr.

Csak egy emlék leszek,
lassan halványodó,
víztócsa az úton,
hamar felszáradó,
gyöngyvirág illata,
gyorsan elillanó.

Csak egy emlék leszek,
egy név a kőlapon,
néhány hervadt virág
egy hideg sírhalmon.

2008. december 19.
Isaszeg

Egy rossz nap után

Magányra vágyom!
Bús egyedüllétre,
hogy senki ne bántson.

Magányra vágyom!
Csendes ébredésre
Üres szobában.

Magányra vágyom!
Selymes esti szélre
Ringó hintaágyon.

2008. december 22.

Mindennapok

Én itt vagyok neked mindennap,
ne legyen magányos a hétköznap.
Ha kell neked az ünnepnapom
azt is szívesen neked adom.

Én bármikor itt vagyok neked,
és ha kell az árnyékod leszek.
ha kell, akkor láthatatlanul,
fény nélkül az árnyékba vonul.

Én bármikor itt vagyok neked,
hogyha kell, a csillagod leszek,
vagy napsugarad az égen
ha kell, a tavaszod a télben.

Én mindennap melletted vagyok,
és boldogok a hétköznapok.
Amíg szeretsz, itt vagyok neked,
a hétköznapom ünnep veled.

2008. december 27.

A tündér

Még itt tanyáz a tél,
de jön az új remény.
Hólepte fák fölött
mosolyog a fény.

Szint vált a szürkeség,
éled a dermedtség,
lágy szellő simogat,
zöldül a messzeség.

Fázósan kitekint:
jobb e már idekint?
Hóvirág szirmai
és sárga kikerics.

Szellő fúj lágy zenét,
és nyújtja a kezét,
csókja mindent megér,
itt a Tavasztündér!

2009. január 2.

Olvadás

Jégcsap koppan,
víz cseppen,
olvadozik
az ereszen.

Jégcsap koppan,
víz cseppen,
felmelegszik
a köveken.

Patak csobban,
víz loccsan,
tavaszodik
a hegyeken.

Patak csobban,
víz toccsan,
cinege szól
az ághegyen.

2009. január 2.

Köszöntő

Fiamnak

Tizenhat évesen csak kullog az idő,
Nem tudod kivárni, míg a felnőttkor eljő.

De húszévesen már komoly a szerelem,
Azt hiszed, nem jön a vége sohasem.

Harminc felé már több a felelősség,
A szerelemben is csökken a jelerősség.

Ha negyvenet taposod, rohan az idő,
Azt hiszed, csakis feletted esik az eső.

Ötven év után is van élet a Földön,
Ezt a verset is ötven után költöm.

Hatvan felé, ha nem börtön a tested,
A nyugdíjas évekkel új életet kezdhetsz.

Mikor a hetvenet taposod végre,
Egyre gyakrabban pillantasz az égre.

Nyolcvan évesen, még mindig tiszta fejjel,
Kakaóval edd a kalácsot, vagy tejjel.

Kilencven évesen is imádnak téged,
Azon csodálkoznak, miért nincs már véged?

Századikat hidd el, ünnepelni fogják,
Állanak majd sorban, s kezed szorongatják.

Ezek után meglásd, mindennap ajándék,
Fent a Mennyekben, csak várjanak még!

De most harminc vagy, előtted az élet.
Legyél nagyon boldog, én az anyád kérlek.

Most már harminc vagy, és ez nem véletlen,
Édes, felnőtt fiam, az Isten éltessen!

2009. augusztus 2.
Isaszeg

A szél négy arca

Tavasszal szellő,
álmokat ébresztő,
rügyet fakasztó,
magvakat keltető.

Nyáron frissítő,
meleget enyhítő,
langy esőt hozó,
felhőket reptető.

Ősszel sepreget,
leveleket kerget,
fákat ráncigál,
hajlítgat, tekerget.

Télen förgeteg,
fagyosan ölelget
a hófúvásban
fekete felleget.

Gond hátán gond

A gondok elől ki nem
rohanna fejét vesztve
mindent otthagyva, feledve,
ha nem lenne földhöz nőve?

Mondd, ki nem menekülne
gyökerét szaggatva,
minden kötődést lazítva
és a józan észt taszítva?

Mondd, ki nem rohanna el
kinek nincs semmi titka,
és minek tartanád vissza,
ha szavaidat nem issza?

Ki nem fordulna sarkon?
Lyukra minek varrsz gombot,
minek raksz a gondra gondot,
a toronyra még egy tornyot?

Terhet ki vállalna fel,
azt ki bírná erővel,
emelt fővel, büszkeséggel,
ki győzné kötelességgel?

Ne varrj a foltra foltot,
ne rakj a teherre terhet,
roskadni senki nem szeret,
és rosszabb már nem lehet!

Képzelet

Csak állok itt, és a régi időkre vágyom,
szerelemre, fényes csillagok alatt.
Csókra váró, csóktalan éjszakákon
siess kedves, csillapítani vágyam!

Csak várok itt, és a mély sötétséget látom,
álmaim nélkül az éj leple alatt.
Mondd, hányszor kell még neved kiáltanom?
Mondd, miért nem hallod meg a hangomat?

Csak várlak itt, és a régi időket látom,
vidám mosolyt a tavaszi ég alatt.
Perzselő csókodat érzem a számon.
Csak egy emlék, mely lelkemben megmaradt.

2009. február 8.
Isaszeg

Szerelmes négysorosak

Együtt sírunk és nevetünk,
egymás nélkül nem élhetünk.
Egymás ölében szendergünk,
álmodunk, majd felébredünk.

Boldog sóhajodra vágyom,
csak arcodra a párnámon,
apró csókokra a számon,
ébren is csak ezt álmodom.

Először álmomban láttalak
mikor elragadott a képzelet.
Most, hogy a karomban tartalak,
már tudom, hogy élni érdemes.

Márciusi ábrándozás

Fagyokat kerget a tavaszi szél,
álmosan ébred az erdő, a rét.
Fakadó rügyet napsugár simogat,
nyitnikék dalol, s tavaszt hívogat.
Bárányfelhő a rétre mosolyog,
kicsit időzik, s tovább gomolyog.

Lila orgona illatát ontja,
fűzfavessző rügyeit bontja.
Fű, fa, virág, új tavaszra ébred,
téli álmából lassan feléled.

A nyár kacagását hallom újra,
mókus neszét odújába bújva,
rózsák nyílását a kiskertemben,
patak futását a távoli völgyben.
Tó vizén a holdsugarak táncát,
és a fénylő csillagok mosolyát.

2009. március 3.
Isaszeg

Az elakadt szó

Általában megvédett az élet,
de őrangyalom most eltévedt.
Kinek mi jutott, kire mit mértek,
romhalmazzá váltak az évek,
a remélt jövő semmivé lett.

Ültem egy ideig a romokon
bénult aggyal és kihűlt szívvel.
A száraz sivatagi homokon
kinyúlva és kiszáradt testtel.
Mint a fogyó Hold, olyan lettem.

Vakon fojtogatott a rémület
és torkomban a szó elakadt.
Agyamra ráborult a szürkület,
mint őrültet láttam magamat,
bentről hallottam a hangomat.

Kitörni készült az elakadt szó
és felrázta zsibbadt lelkemet.
Úgy zúgott, mint a megáradt folyó
és színessé vált a szürkület.
Útjára indult a képzelet.

2009. március 18.
Isaszeg

Jóságsziget

A világból egy kicsi szeglet,
nyugalmat adó jóságsziget,
ahol nem ellenség a barát,
a szomszéd őszintén ölel át.

Itt megpihen a test és lélek,
magam vagyok, mégse félek.
Itt nem marad senki egyedül,
mert ide mindenki menekül.

Madárfütty az ébresztő vekker,
de időre felkelni nem kell.
Egyszerre öten kiáltanak
jó reggelt, amikor meglátnak.

Itt simogat a napsugár is,
a békabrekegés sem hamis.
Nekem nyílik minden virág,
csodálatos ez a világ!

Itt fényesednek a csillagok,
gyémánt tüzük az éjben ragyog.
Az esti szellő megcirógat,
és a tó vize lágyan ringat.

Itt hétköznapok nincsenek,
a gond nem kap belépőjegyet.
Nyugalmat adó jóságsziget,
a világból egy kicsi szeglet.

2009. április 13.

Költői magány

Ha a költő maga marad,
akkor is csak verset farag.
Ha szívét bánat mardossa,
vagy éppen a sors rugdossa.
Írni kell, ha öröm éri,
szép szavait ingyen méri.
Eső hullik, arról is ír,
verseivel nevet és sír.

Leírja a boldogságát,
éj sötétjét, napsugarát,
kerti virágok illatát,
vagy az erdő suttogását.
Hű barátja ölelését,
régi idők szép emlékét.
Ritmusosan csengő szavak,
neki csak a verse marad.

2009. április 22.

Emlékezés

Csak csend és némaság,
reccsenéstelen fa
mit belső kórja rág.
Mégis áll dacolva
szélben és viharban
hangtalanul halva.
Csak csend és nincs tovább,
nem hallod sóhaját
már csak a szél dalát.

Vicc nélkül

Mankót kapott a sántakutya,
mégse lett vasból fakarika,
a csalánt se mennykővel csapkodják,
a botnak két végét tűzbe tartják.
Asszony kiszámolva, pénz elverve,
mindenki maga esik verembe.
A vaktyúk is talál vasszeget,
palimadár fogja a verebet,
a templomban etetik az egeret,
és kő helyett dobnak kenyeret.
Száraz kenyeret...

2009. április 22.

Generációk

Erős gerincem a múltat,
karom pedig jövőt ringat.
Kell az erő, nagy a teher,
nélkületek nem bírom el!
Összefogni múltat s jövőt,
feladatot, következőt:
gyengédséggel gondoskodni,
öregségben támasz lenni,
megbecsülni, emlékezni,
mindig erősnek maradni.

2009. május 5.

Szilvia emlékkönyvébe

Amíg boldogan vártam a jöttödet,
testem óvott és lelkem csak rád figyelt.
Álmomban láttam apró gödröcskéid,
angyalarcod és szőke hajfürtjeid.

Majd elolvadtam, mikor megszülettél,
égszín szemeddel először rám néztél.
Apró kezecskéd kezembe simult,
szívemben a szeretet azonnal kigyúlt.

Csak az enyém volt az első mosolyod,
az első lépésed, az első kacajod.
Az első betűt is csak nekem írtad,
az első titkodat is nekem súgtad.

Az első szerelem, az első bánat,
jaj, a felnőttkor, hidd el még várhat!
Gyorsan elfutnak a szép gyermek évek,
a jövődben már emlékként élnek.

Valahol, valaki neked született,
megtalál téged, és te is megleled.
Szíved néki adod, a szíve az ára,
elcserélitek két aranykarikára.

Sír az egyik szemem, a másik nevet,
bánattal az öröm elkeveredett.

2009. május 12.

Mise előtt

Templomi csendet kézen fogva,
félhomályban megbújt egy orgona.
Bennem ismerős hangjai zengtek
az ódon templomfalak között,
s szelíd dallam a mosolyodtól
mellembe boldogan költözött.
Míg álltam, imakönyvem fogva,
egy óra a meghitt csendben csupán?
Nekem ott a félhomályban úgy tűnt,
kedvesen egy hószínű angyal
a templomi fény, az oldalfalán.

2009. május 20.

A múlt

Elnyűtt idők utánunk jönnek,
magányos úton végig követnek.
Betakarnak fekete szárnnyal,
viaskodnak jövővel, s mával.

A remény

Az ég peremén elterül a fény,
kitárja ablakát a remény.
Lepkeszárnyon az ifjú évek,
de karján a bimbózó élet.

2009. június 7.

Összeomlás

Ti bátor hajnalok,
mosolygós nappalok,
szerelmes csillagok
hiába olvadok!

Levonult áradás,
utolsó számadás,
felkavart porszemek,
könnyező kék szemek.

Légváram omladoz,
a sorsom ostoroz,
az élet megkövez
és csúful bevégez.

Ti bátor hajnalok
hol vagytok, hol vagytok!
Csillagok-csillagok
ó hová bújtatok!

2009. május 26.

Szeretők

Szeress szelíden,
érints érzékenyen,
ölelj önfeledten,
szólíts: Szerelmem!

2009. május 30.

Mintha utolsó volna

Csókod olyan legyen,
mintha utolsó volna.
Ölelésed a legjobb
megszületésed óta.

Hangod olyan legyen
mintha utolsót szólna.
A legszebb mosolyodat
add nekem ajándékba.

Hajnal olyan legyen,
mintha soha nem múlna,
gyönyörű emlékként
a szívünkben ragyogna.

Arcodat érezzem
az arcomhoz simulva,
és gyengéd érintésed
mintha utolsó volna.

2009. május 31.
Adács

Virágversek

(akrosztichon)

Hó alól kandikál,
Óvatosan bújkál,
Vidáman hirdeti,
Itt van már, itt van már!
Ragyogó napsugár
Árnyékot kergeti,
Gyenge szél köszön rá.

Hóval takarózik,
Olvadással ébred.
Vicsorgó hidegben
Inkább még szendereg.
Reggel, ha kel a Nap
Álmosan révedez,
Gyöngyharmatot iszik.

Hol volt és hol nem,
Ott, túl a hegyeken,
Vízmosás mélyén,
Irtás meredélyén,
Rejtett helyeken,
Árván pompázva,
Gally alá bújva.

Ringó Királynőnek,
Ódát ihletőnek,
Zárkózott bimbója,
Szépség Istennője,
A szerelem őre.

Réteken nem terem
Óh, csak a kertemben!
Zárként tövis védi,
Szerelem a kulcsa,
Aki kapja, nyitja.

Lángszínű, vagy sárga
Illatos varázsa,
Ledérség pecsétje.
Illik a sebekre,
Olaja gyógyító,
Mágikus, bódító.

Palástját hajnalnak
Irigykedve nézte,
Pirosló szirmokat
Akart ő cserébe,
Csábos bimbóival
Sietett elébe.

Gyöngy színű harangok,
Ölelő levelek,
Nekem illatozó
Gyémánt harmatcseppek,
Virágos kertzugok.
Illata csokorban
Reggelre elillan.
Árván nem terem:
Gazdagon, csoportban.

Himalája kövein,
Alpok hegyoldalain
Virágzó csillagszemek
Aprócska kosárkája,
Száz és száz szép virága,
Illetve álvirága.

Gyapjas virágcsillagok,
Ott fent szaporodhatott
Pillangók szárnyaival,
Álmodók álmaival,
Repülő magvaival.

Bukott Ember

Állj fel Ember és lépj odább!
Porold le a piszkos ruhád!
Tedd a szívedre a kezed:
csak bánat jutott neked?

Állj fel Ember és élj tovább!
Nézd csak meg a lábad nyomát!
TE voltál, ki hátrahagyta
előtted viszont még sima!

Állj fel Ember és fuss tovább,
hagyd mögötted az út porát!
Tiszta hittel nézz magadba,
bátran lépj az új utadra.

2009. június 26.

Egy kirándulás emlékei

Egy város lehetne már az a hely,
vagy mégis csak szántatlan ugar?
Az én lelkem vajon hol gazdagszik
hegykoszorúk zöld smaragdjaival?

Óriások őrzik és vigyázzák
égig érő sziklalábakon.
Ősidők óta már itt halódnak
városuk körül, a szép Hámoron.

A zöld fenyők állanak strázsának,
ott vigyázva Szeleta szemeit,
barlangok mélyén, hűs tenyerükben
karsztvizeknek gyűjtötték ereit.

Hol a Szinva-patak kanyarog,
József Attila szobra alatt
Lillafüreden bújócskázva,
fákkal őrzött, zuhogópatak.

Alig, hogy eszmélünk az ámulattól,
máris az új élményt kapom, s kapod:
szilárdan vonul a zöld hegyfutam,
lantodon megszólal gyermekkorod.

2009. július 7.

Az Óda költője

(József Attila szobránál)

Úgy áll ott, mintha élne,
mintha bronzszíve zenélne,
s a vízfüggöny leomolva,
mintha csak Ódát szavalna.

Úgy áll ott, mintha élne,
messzi-távolba merengve,
bronzba öntött mozdulattal.
Én csak nézem áhítattal!

Úgy áll ott, mintha élne,
halhatatlanságba vésve,
Lillafürednek ölében,
örök nyugalom völgyében.

Úgy áll ott, mintha élne,
mintha hozzám is beszélne,
és megkövült szónoklattal
átölel és ott marasztal.

Úgy áll ott, mintha élne,
meg nem élt jövőbe nézve.
Őrzik őt a régi várfalak,
s dalt csobog néki a patak.

Úgy áll ott, mintha élne,
táblán: „Az óda költője."
Körbezárja hegyvonulat
emléke itt örök marad.

2009. július 17.
Lillafüred

Hazafelé

„Látni a földet, látni csak egyszer”
szeretném újra, ahol születtem.
Látni a várost, régi falumat,
völgyet ölelő domboldalakat.
Rákos-pataknak fürge futását,
határban érő búza kalászát.
Erdőn rejtőző szarvasok nászát
és a vadgerlék fészekrakását.
Letűnt időkből a Régi templom
büszkén fehérlik a temetődombon.
Azon az úton, amelyen járok
remélem, újra hazatalálok.
Ide születni a legszebb álom,
„élni először itt e világon.”

2009. július 26.

Az idézett két sor
Kosztolányi Dezső: Harsány kiáltások tavaszi reggel
c. verséből való.

Augusztusi estén

Bársonyos égen oson az est,
nyomában hűs szellő suhan,
tó vízében fürdik a nap,
s a dombok mögött lepihen.

Millió csillagszem figyel,
vigyáz az éjnek vándora,
világlik fényes udvara
ahogy egy felhőn halad el.

2009. július 26.
Adács

Pásztoróra

Búcsúzó bíbor alkonyon
párnádon maradt mosolyom,
és egy mézédes csók nyoma
égő, piruló arcomon.

Pirkadat

Keleti égen felhasad az éj,
ásítva bújik el a holdkaréj.
Vöröslő felhőn a hajnali szél
ébredő Napnak az éjről mesél.

2009. augusztus 11.
Isaszeg

Zuhanás

Álmomban zuhanni kezdtem,
torkom elszorult,
fojtogatott a félelem!

Ólomsúly ült a mellemen,
arcom eltorzult,
sikollyá vált az értelem!

Elakadt a lélegzetem,
testem megrándult,
a sikolyra felébredtem.

2009. augusztus 20.
Adács

Enyészet

Vedlett házfalon üres szemek
bámulják a légüres teret.
Ezer barázda vén homlokán,
ásít a kút a ház udvarán.
Eső áztat csorba cserepet,
szél döngeti a fakeretet.
Roskad a csűr is, nincs lakója,
eb se vakkant a házalóra.
Nincsen gazdája e tanyának,
csak a gaz nő, ahol nem járnak.

2009. augusztus 11.
Isaszeg

Migrén

Szememben ezer fényes pont vibrál,
halántékom zsibbadni kezd némán.
Émelyegve sikolt a fájdalom,
dörömböl a kín a dobhártyámon!

Már a zsibbadást érzem a számon,
karom erőtlen, gyenge a lábam.
Fájnak a hangok: késszúrásként hatnak,
a fénysugarak megvakítanak.

Sötét szobában halálos csendben,
csak arra vágyom, egy kereveten.
Hozzám se szólj, hagyj aludni kérlek!
Legyen már vége ennek a migrénnek!

2009. augusztus 20.
Adács

Augusztusban

Már elcseni az éj
a nappal perceit,
egyre több az óra
estétől reggelig.

Egyre több a csillag
mi lehull a földre,
így huny ki a fényük
csendben, mindörökre.

2009. augusztus 22.

Hónapról-hónapra

Álmos reggeleken, hó-szagú a szél,
mikor kisüt a Nap, csillámlik a dér.
Rövid nappal után, hosszú még az éj,
kopogó léptekkel, nem siet a tél.

Hangos roppanással, rian a tó jege,
mélyen alszik még a fűzfa, s jegenye.
Egy-egy hóvihar rázúdul a tájra,
csípős hideget hoz még éjszakára.

Fehér kisharangok hó alól kibújva
hirdetik örömmel, hogy itt van újra:
lendül az idő, tavasz újjáéled,
kivirulva ismét, a szép természet.

Madárénektől hangos a levegő,
megérkezik a sok kis csivitelő.
Arany sugarakkal az éltető Nap
simogat, ébresztget, rügyeket fakaszt.

A legszebb virágok májusban nyílnak,
legforróbb szerelmek is ekkor gyúlnak.
Mosolyog a kék ég, virul a világ,
szerelemtől forró, tavasz éjszakák.

Akácvirágot ringató, langyos szél,
nyáresti sétára kísérő holdfény
ezüst nyilaival elűzött árnyak,
csak Ámor volt az: – Valahol várnak!

Tóban fürdik a reggeli napsugár,
mosolyog a búzát érlelő határ.
Fülledt az éjszaka, a nappal forró,
hűsítő esőt vár a szikkadt kaszáló.

Már elcseni az éj a nappal perceit,
egyre több az óra estétől, reggelig.
Egyre több a csillag, mi lehull a földre
így huny ki a fényük, csendben mindörökre.

Még vidám színekben pompázik a nyár,
lágyan simogat a pajkos napsugár.
Őszirózsák nyílnak az udvaromon,
fecskék gyülekeznek a villanydróton.

Már kergeti a szél a falevelet,
hajnalban látni már a leheletet,
húznak a vadlibák a ködfelhő felett,
innen már minden út dél felé vezet.

Az ég vándorai mind útra keltek,
a fák levelei mind leperegtek,
lehűlt a levegő, szitál az eső,
avar alatt alszik az őszi erdő.

Becsukott ablakon kopogtat a tél,
havas domboldalon nyargalász' a szél,
hófelhőket kerget, most övé a tér.
Kezdődik egy Új év, a régi véget ér.

2009. szeptember 2.

Vitorlázók

gyermekvers

Jönnek már az első gólyák
fészkeiket elfoglalják.
Tavaszillat száll a légben,
megjöttek mind idejében.
Béka brekeg ebihalra,
felszáradt már minden tócsa.
Tó vízében jól megférnek,
este szól a békaének.

Gólya költi fiókáját,
párja hozza vacsoráját.
Vigyázz béka, sok a gólya,
a fészekben két fióka.
Napról-napra erősebbek,
szépen-lassan cseperednek.
Fészeklakók szárnyra kelnek,
a nagy útra készülődnek.

Vége már a forró nyárnak,
s útja a vándormadárnak
áttelelni délre hívja,
indul felnőtt és fióka.
A felszálló légárammal,
kifeszített nagy szárnyakkal
a magasban keringenek,
s vitorlázva elrepülnek.

2009. szeptember 20.

Álmod az álmomban

Álmodban a háborgó tenger
vörös szikláin állt egy ember.
Hókehely, s gyümölcs a kezedben
éretten, egy kopasz ágról.

Álmodban TE lettél fergeteg,
bátor kedves, karomba ájul.
Nem vagyok szélterelő juhász,
vadász, csak a vadonban vadász.

Leszek meleg, puha takaró,
az éhes gyermeknek lágy kenyér.
Ha mégis közeledben vagyok:
ábrándozás, de neve remény:
az öröklét rövidül a nappal.

2009. október 1.

Rímes gondolatok

Lelkemből ömlött az írott szó
szakadatlanul, mint megáradt
zabolátlan, rohanó folyó,
meder nélkül, irányt keresve.

Versbe öltözött, rímes gondolat,
vagy az írói fantázia
vezette olykor a tollamat
irány nélkül, stílust keresve.

Szívemből fakadt az írott szó,
ha szerelemről zengett a dal,
simogató és megnyugtató,
stílusos írás papírra vetve.

2009. október 10.

A visszatérő vendég

gyermekvers

A Télkirály már közelít,
hosszú útján valahol
a hóesésben gyalogol.

Most álmodik a medvebocs
és álmában mosolyog,
játszadozik és locsog.

Kicsi sün sem didereg,
a vackában sok gyerek,
összebújva melegebb.

A kis mókus odújában,
feltöltött kamrájában,
elbújik a bundásában.

Minden nappal rövidebb,
a napfény is kevesebb,
tiszta patak megdermed.

A Télkirály már ideért,
itt marad, mint jó vendég
tavaszig, s majd útra kél.

2009. október

Téli alkony

Megfagy a rózsa az ágán,
csók jege álomra bénít.
Hallod a szélzene hárfán?
Jéghideg hó-falat épít.

Fátyolos égen a Holdat,
udvara fénybe takarja.
Jégesőt és havat hordat,
szél ölelését akarja.

Izzik az alkony a télben,
fényfelhők vízre csorognak.
Szikrázó pelyhek a légben,
víg-buja táncba forognak.

2009. október 27.

Eltévedt utazó

Asztalon két pohár,
kocsmai félhomály.
Székeken félszegen
dülöngő részegek.
Fullasztó cigifüst,
szürke, de nem ezüst!
Párolgó pálinka,
s bűzölgő bor szaga.
Korsóban sör habzik,
a csapos nem alszik.
Kéjelgő pincérlány,
kocsmai félhomály.

Betérő utazó
hangosan csalódó:
Hát, most itt mi dolgom?
Esküszöm, nem tudom!

2009. november 5.

Erdőtűz

Pattan egy szikra,
röpíti a szél,
táncol a lángja,
gyorsan körbe ér.

Jajdul az erdő,
elfut, aki él,
fenyves esendő:
köti a gyökér.

Hideg nyugalom

Rozsdás nyugalom,
ködbe vesző táj,
hideg éjszakán,
jégeső szitál.

Bénult unalom,
utolér a szél,
minden hófehér,
érkezik a tél.

2009. november 9.

Térdre borulva

Láttam a fákat
földre borulni,
füstszínű fátylat
égre vonulni.

Láttam a fákat
térdre roskadni,
reccsenő ágat
tűzben porladni.

Láttam a fákat
földből szakadni,
gyönyörű tájat
élni, s meghalni.

2009. november 17.

A fa halála

Üszkös törzse holtan hever,
pusztító tűz égette el.

Mivé válna, ha még élne?
Talán lenne madár fészke?
Lehetne még szép virága,
élettel telt, új hajtása!
Adhatna még hűs árnyékot,
vesszőből font ajándékot,
táplálékot éhes földnek,
friss levegőt az embernek.
Füst és hamu, csak ez marad,
nem szállnak rá a madarak.

Pusztító tűz emésztette,
holtan hever üszkös teste.

2009. november 19.

Álmodom

Hozzád simulva
álmaim váltak valóra,
s legszebb éveim
álmodom veled azóta.

2001. január 7.
Isaszeg

Álom-randevú

Megállok ajtód előtt,
a szívem majd szétpattan.
Elfojtom lélegzetem,
és a zár halkan kattan.

Örömmel lépek hozzád,
ölelésbe olvadva,
áttöri a csendet a hang,
szív mélyéről sóhajtva.

Remegő ajkad érzem
csókod tüzében égve,
légüres térben szállunk,
újabb csókokat kérve.

Majd a csillagok között
járunk, szikrázó térben,
és lassan felébredek
a hajnalt hozó fényben.

2009. december 10.

Hótakaró

Tél subája megvédi a földet,
jégpáncél alá bújik a folyó.
Nem járja napsugár a völgyet,
vastagra hízik a hótakaró.

2010. január 11.
Isaszeg

Lennék...

Lennék napfény,
mi lágyan simogat.
Lennék szellő,
mi hajat borzolgat.

Nyári zápor,
mi felüdülést ad.
Apró vízcsepp,
mi oltja szomjadat.

Lennék árnyék,
ezüst holdsugarad,
hajnalcsillag,
mi őrzi álmodat.

Vagy híd lennék,
összekötve partokat,
s a mélységes,
mély szakadékokat.

2009. december 21.
Isaszeg

Még nem állok készen

Hív a part, mennem kell, érzem.
Magához köt, mint egy kötél,
s megszólít: – egyedül jöttél?

A sekély vizet csak nézem,
a hegyek felől jött e szél,
s gyöngyöket gurított elém.

Apró buborék, mint létem,
az élet csak egy pillanat.
A kép örökre megmaradt.

Hív a part. – Mennem kell? – Kérdem.
– Én nem, még nem állok készen,
nem készültem fel egészen.

2010. január 18.
Isaszeg

Naptár

Háttal áll a falnak,
napjai haladnak,
majd lassan hónapok,
s követik évszakok.

Tizenkét arcával,
s az idő multával
emlékeket ébreszt,
barázdákat mélyeszt.

Őriz rossz napokat,
szépet, ájtatosat.
Őrzi az ünnepet,
fontosat megjegyez.

Utolsó lapján már
december kiabál:
vége van az évnek,
majd újra cserélnek.

2010. január 26.
Isaszeg

Hóesésben

Felhasadt az égbolt
összes hófelhője,
rázúdult az alvó
erdőre, mezőre.

Havas etetőre
kék cinegék szállnak,
apró színfoltjai
e téli világnak.

Téli álmot alszik
a földalatti nép,
békés biztonságban
várja ébredését.

Angyalok könnyei
kristályokká váltak,
hófehér világot
földre varázsoltak.

Betakarva minden
szennyét a világnak,
megmutatva színét
fényes Mennyországnak.

2010. február 1.
Isaszeg

Új remény

Még itt a tél,
még itt zenél,
hárfát még itt penget
a hideg szél,
de mit remél
kit madárdal kerget.

Még itt a tél,
még nő a dér,
ágat még itt lenget
a fagyos szél,
s jő új remény,
új magokat keltet.

Még itt a tél,
de nem remél.
Fagyot már nem szenved
kert és a rét,
és újra él
új tavasz, új kezdet.

2010. február 8.
Isaszeg

Ne mondd, ...

Ne mondd, hogy szeretsz,
mert hazug lehet a szó.
Ne mondd, hogy maradsz,
mint eltévedt utazó.
Ne mondd, hogy szeretsz,
s a szíved nekem dobban.
Ne mondd, hogy akarsz,
s a nyár tüze ellobban.

Ne mondd, csak szeress,
néma legyen a szó!
Ne mondd, csak maradj,
hazatérő utazó!
Ne mondd, csak szeress,
ha szíved nekem dobban!
Ne mondd, csak akarj,
s a nyári tűz fellobban!

2010. február 8.

Örök május

Téged kerestelek az egész világban,
alig hittem el, hogy végre rád találtam.
Smaragdszín szemedben csillag tüze fénylett,
remegő ajkamon bársonyos csók égett.
Halk szerenád volt a szívünk dobbanása,
perzselő tűzzé vált lelkünk lobbanása.

Hányszor jött a május, szép szerelmünk látva!
Hány boldog év múlt el, újabbakra várva!
Hány virágos nyárban fürdött a boldogság!
Mennyi-mennyi álom, és mennyi valóság!

2010. február 19.
Isaszeg

A szerelem napján

Ahogy hozzád simul
a tavaszi szellő,
a pajkos napsugár
kacéran átölel,
gondolatom szárnyán,
mint hófehér felhőn,
úgy küldöm el hozzád
szívem egy darabját.

2010. február 14.
Isaszeg

A tavasz festőművésze

Ködöt lehel még a hajnal,
dombokra ül ólomsúllyal,
viaskodik még a Nappal.

Erőlködik, meg-megfeszül,
vastag ködnek ellenszegül,
előbújik hegyek mögül.

Aranyhaját, míg kibontja,
ködfátyolát felszakítja,
harmatkönnyét felszárítja.

Vidámságot szór a földre,
szürke tájat festi körbe:
hol színesre, hol meg zöldre.

Újra kezdi minden reggel,
fényes, aranyszín ecsettel,
rigófüttyös kísérettel.

2010. február 25.
Isaszeg

Az aggastyán

(átírva 2012-ben)

Ezüstösen csillan haja szőkesége,
sápadt mosolyával néz rá tükörképe.
Szeme csillogását idő fakította,
lépte szilajságát, mára lassította.

Egyre élénkebbek régi emlékei,
feltárulnak sorban múltja szépségei.
Unokái csendben, körülötte ülnek,
minden egyes szóra feszülten figyelnek.

Megszűnik a jelen, nem számít a holnap,
barna és kék szemek fényesen ragyognak.
Megvénült arcára áhítattal néznek,
mese a gyermeknek, és élet a vénnek.

2010. március 3.
Isaszeg

Hiábavaló

Beszélek hozzátok, de minek!
Nem hallanak a süket fülek.
Levelet is írok, de kinek?
Ha betűim szép sorban ülnek,
a sorvégek összecsendülnek,
mégis a lomtárba kerülnek.

2010. március 4.
Isaszeg

Tűzmadarak

Kéjesen szárnyra kél,
lángját szellő fújja,
kecsesen táncra kér,
s párját lángra gyújtja.
Fényesen táncra kél,
s tüze lobban újra.

2010. március 9.

Tavaszi napforduló

Serdül a szőlő,
pattan a rügy,
zendül az erdő,
hangzik a fütty.

Pezsdül az élet,
ébred a rét,
zsendül a lélek,
tisztul a fény.

2010. március 21.

Vénülve

Vénülő testbe zárt
fiatalos lélek,
tenyeremen hordok
minden elmúlt évet.

2010. március 26.

Kezdetben a vég

Volt egy kezdet,
majd lesz egy vég.
Voltál gyermek
és leszel vén.

Volt egy álom,
és van egy cél.
Jöttél bátran
és félve mész.

2010. március 21.
Adács

Hiába

Várlak.
Feléd űznek a vágyak.
Várlak,
álmaim nálad járnak.
Várlak,
perceim lassan szállnak.
Várlak,
hozzád fűznek a vágyak.
Várlak,
álmomban téged látlak.
Várlak...
éveim gyorsan szállnak!

2010. március 27.

Költőként élni

Ha nem szólnak már szavak,
és feszül a csend,
öntsd a lelked papírra,
már csordultig telt.

Ha nem szólnak bár szavak,
belül ordít a csend!
Vesd e csendet papírra,
míg a lap meg nem telt.

És szóljanak a szavak,
hallgasson a csend!
Lelked feszüljön papírra,
a magányod letelt.

2010. március 31.
Budapest

Utak, lépcsők...

Utak, lépcsők, kanyarok,
hol futok, hol ballagok.
Poros út, vagy kövezett,
vagy lépcső, ami fölvezet.
Utak, lépcsők, kanyarok,
ők beszélnek, én hallgatok.
Mi a helyes, nem tudom,
kövek között elbukom.

2010. április 15.
Isaszeg

Földanyánk ölében

Dús árvalányhajat ringató mezők,
sasokat röptető sziklás hegytetők,
rohanó folyók, csobogó csermelyek,
azúrszín tavak, mélyvizű tengerek.

Méz-ízű tavaszok, örökzöld nyarak,
sűrű esőerdők, vagy homoksivatag.
Sodródó felhők nyargalászó szélben,
viruló élet Földanyánk ölében.

Napkitörés bántja, légköri zavar,
ostorozza testét mágneses vihar.
Öregedő arcán számtalan ránca,
mélyről feltörő erő barázdálja.

Ózon köpenyével gyermekeit óvja,
fáradhatatlanul a köreit rója.
Földanyánk ölén létünk bölcsője,
csillagok között lesz temetője.

2010. április 22.
Isaszeg

Kötődés

Ha a tekinteted lágyan simogat,
a legszebb asszonynak érzem magamat.
TE vagy nekem az oldás és kötés,
örök kárhozat és mennybe emelés.
Nincsen olyan, mit ne tennék érted,
nincsen semmim, amit ne adnék néked.
Reszkető ajkamon az érintésed...
keresztre feszülnék és meghalnék érted.

2010. május 11.
Isaszeg

Mint apró porszemek

Porszemek vagyunk mind,
a szél csak ránk legyint,
szép csendben összerak,
holdfényes ég alatt.

Egy láncszem a láncban,
egy sejt a világban,
zöld a szivárványban,
piros napnyugtában,
kék tóban buborék,
zápor, mi utolér...

Ha véget ér életünk,
utunkon elveszünk,
s parányi porszemet,
az örök csönd betemet.

Csak maradj még...

Lábad elé szórnám az egész világot,
a földgolyón termő összes szép virágot!
Felöltöztetnélek örök ifjúságba,
soha ne maradjak árván e világba.

Ősz hajad majd újra gesztenyeszín lenne,
kisimulna arcod ránctalan szép selyme.
Csillogó szemedben gyémántok szikráznak,
nincsen olyan kincs, mit cserébe adnának.

Laza kontyba fonnám gesztenyeszín hajad,
mosolyogva néznéd a tükörben magad.
Könnyű-nyári ruhád mindennap vasalnám,
csak maradj még velem, drága édesanyám!

2010. május 11.
Budapest

A szerelem

Valaha kezem adtam neked,
TE adtad neved, s szereteted.
Lelkemben fakadt a legszebb dal,
mely a szerelmem, s szerelmed.

2010. május 20.
Budapest

Elfelejtelek

Ma csak lelkem van veled,
s hangtalan neszek
hangja elveszett.

Majd csak este vagy velem,
hajnalban kelek,
csendben elmegyek.

Ma csak este vagy velem,
percek kellenek,
s elfelejtelek.

2010. május 20.

Anyámat nézem

Anyám arcában
magamat látom,
az éveken túl,
s túl az ifjúságon.

Anyám szemében
arcomat látom,
lelkének mélyén
az elmúlásom.

Anyám karjában
gyermekem látom,
minden örömét
néki ajánlom.

A Nap

Csodás gázgömb a Földünk egén,
gyilkos sugár, vagy élő remény.
Plazmaáramlás keltette szél
háborgást idéz a Föld mélyén.
Napkitörés, mágneses vihar,
sarki fény és légköri zavar...
Csodás gázgömb, életet adó,
fogva tartó gravitáció.

2010. május 26.
Isaszeg

A haldokló Nap

Mikor az ég vörös korongja
tűzcsóváit a Földre ontja,
felforr a tenger és óceán,
olvad a kő a hegy oldalán!
Egyszerre hal meg minden virág,
egyszerre száradnak ki a fák,
pusztul ember, állat és növény,
egyszerre hal meg minden remény!

2010. június 3.
Isaszeg

Utolsó tánc

Hervadt rózsaszirmot
táncoltat a szél,
vele keringőzik
rozsdás falevél.

Utolsó táncukat
vidáman járják,
őszi szél fújja
a fuvoláját.

Vége már a táncnak,
hűs szellő suhan.
Sápadt holdsugár
ébred álmosan.

2010. június 13.
Budapest

Mosolygó reggel

Lassan enged el a hajnal,
rózsapírja még marasztal.
Átölel még gyengéd bája,
hangtalan szép muzsikája.
Mosolyog az ég is reggel,
vidám szívvel ébredek fel.

2010. július 1.
Isaszeg

Az élet porondján

Bohócnak születtem én is,
az életnek nagy színpadán,
és tengődöm napról-napra
a színpadnak a kínpadján.

Arcomon festett a mosoly.
Kérlek, ezért nehogy utálj!
Levenni nem tudom mégsem
rám adott bohóc ruhám.

A közönség nevetve tapsol
míg a porondon játszom,
ahogy a fények kihunynak,
marad csak a magányom.

Bohócnak születtem én is,
porondra hívott az élet.
Táncomat járnom úgy kell,
úgy, ahogy mások zenélnek.

2010. június 23.
Budapest

Valami készül...

Vihar előtti némuló táj,
minden madárka fészkére száll.
Levél se rezdül, feszül a csend,
valami készül, kezdődik fent.
Valami készül, nem szóltok, bár
roskadozik a kártyavár.
Elég egy szellő, s repül a lap,
hűnek hitt véred magadra hagy.
Lyukas zsebedre lyukat varrsz már,
ha nem érsz partot, sodor az ár.
Most érzed csak, az élet kemény,
és lassan meghal a hit és remény.

2010. július 5.
Budapest

Nem találsz

Eltűnt az út,
amerre mentél,
már nem találsz rám,
hogyha keresnél.

Álmomban még
arcodat látom,
magaddal vitted
a fiatalságom.

2010. július 5.
Adács

Lelkem ikertestvére

(lányomnak)

Ne keress! Ne vigyázz rám!
Őrizzenek majd a fák.
Nyári estén csillagok,
felnézel, s én ott vagyok.
Nézz tükörbe és láthatod:
szemem, szemedben ragyog.
Szívedben a sejtelem:
– Mondd! Itt vagy még velem?
Igen drágám, itt vagyok.
Hangtalanul suttogok.
Szíved mélyén rejtezek
és simogatom lelkedet.

2010. július 7.
Budapest

Elszállt a kékmadár

A csodaszép szerelem,
mint ellobbant gyufaszál,
hamuvá vált szívemen.

A fáradt kérdőjelek,
mint vádló bűnjelek,
mit kimosni nem lehet.

Szívem csukott ablakán,
mint harangszó-kongás,
nem jut be a kékmadár.

Jelenidő

Lenge szélben táncolnak a fák,
lábuk nyomán ringató világ.
Tó vizében megfürdik a Nap,
hajnalonként itt fésül hajat.

Béka-bölcső, keszeg-iskola,
szitakötő s szúnyogok hada.
Mélyebb vízen lomha harcsa jár,
nincs ellenség, ő itt a király.

Karcsú süllő meglapulva vár,
tófenéken a prédája jár.
Törpe halraj: harcsa óvoda,
szúrós tüske a hátuszonya.

Lágy iszapban öreg ponty turkál,
amúr rág a nádas oldalán.
Nádirigó dallal köszöni,
apró fészkét sás védelmezi.

Tó felett a kisfecske-sereg,
szúnyogot fog, vígan versenyez.
Alkony táján néhány bőregér
csatlakozik, ő is enni kér.

Lenge szélben táncolnak a fák,
lábuk nyomán ringató világ.
Tó vízében lábat mos a Nap,
alkonyatkor aranyhíd fakad.

2010. július 20.

Ragyogás

Ragyogó fényben
csillogó szem,
rám talált újra
a szerelem.

Ragyogó szempár,
csorduló szív,
testet és lelket
szerelem hív.

2010. augusztus 8.
Budapest

Zápor

Tengernyi vízcsepp,
zápor-eső,
keleti széllel
futó felhő.

Tisztára mosva
minden levél,
fürdik a fényben
erdő és rét.

Szalad a patak,
kopik a kő,
nem állja útját
a vén idő.

2010. augusztus 8.

Bús emlék

Tegnap még cirógatott a szél,
magával vitt a szenvedély,
napsugár ujjai alatt
szememben örömkönny fakadt.

Ma még bűntelenül állok,
holnapra rám száll az átok,
és keserű lesz az édes,
már a hűséges is vétkes!

Csukott ablak a világra,
hervad a remény virága,
és szívemben örökre már
az öröm bús emléke jár.

Kétség

Amikor elveszik
utolsó álmodat,
álmatlan éjszakán
szemedben könny fakad,
keserű szívedben
keresed önmagad.

Lelkedben a kétség
mindennap feléled,
eszeddel tudod,
de szívedben reméled,
és mégis elveszted
utolsó reményed!

A hazug

A titokban titok,
ártó gondolatok,
füllent a hallgatás,
haszontalan a szó.
Kérdésre kérdéssel
csak válaszolgató,
vagy kérdések nélkül
is magyarázkodó.
Az éjféli égről
fényesen csillogó
Göncölszekeret is
buzgón letagadó!
Saját szavaiba
belebonyolódó!
Maga sem tudja már:
mi volt az igaz szó.

2010. szeptember 3.

Keserédes

Néhány lopott óra,
szíved korbácsolja,
vágyvarázsban égtél,
boldogan szenvedtél.
Hamuvá hűlt mégis,
szürke lett a szép is,
titkos, szép érzelem,
keserédes szerelem.

2010.

Közelkép

Hová nézzek? Lelkembe?
Nincs még kiüresedve!
Gondolatban visszatérek,
Minduntalan visszanézek.
Régi lomok, kacatok,
Múlt idéző vacakok.

Hová nézzek? Szívembe?
Mosolyomat mímelve?
Már ezer tüske tépi szét
A szivárványom hét színét!
Megtépázott szeretet,
Nem kértem, csak keveset.

Hová nézzek? Tükörbe?
Esti fényben fürödve?
Szemem előtt fehér fátyol,
Meneküljek el a mából?
Nem tehetem, itt vagyok,
Csillagom még itt ragyog.

2010. szeptember 25.
Isaszeg

A lényeg

Mindegy, hogy az idő
vánszorog, vagy vágtat,
az elmúlt boldog órák
mind-mind nálad jártak.

Mindegy, hogy az óra
lassan jár, vagy siet,
emléked az útra
mind magaddal viszed.

Mindegy, hogy az utad
mikor ér majd véget,
megváltották jegyed,
az utazás a lényeg.

2010. október 17.
Adács

Egy régi május

Hófehér csipkét adott rám a május,
ujjamra fénylő aranykarikát,
könnyű fátyolba rejtette mosolyom,
és kitárta kapuit egy új világ.

Ünnepi díszbe öltözik a május,
nekünk nyílik minden rózsaszál.
Csokrot kötött belőlük a szerelem
minden évben újra, azóta már.

2010. november 23.

A temető csendje

Talpunk alatt megreccsen egy ág,
kezünkben néhány szál virág,
szívünkben bús emlék vibrál.

Hűvös kertben borzong a lélek,
gyertyaláng dacol a szélnek,
síri csend, megállt az élet.

Könnyét hullatja az őszi ég,
imára kulcsolja kezét,
s hallom a temető csendjét.

Talpunk alatt megreccsen egy ág,
fagyos és magányos világ,
szívünkben a bú emléke jár.

2010. október 19.
Isaszeg

Hóvihar

Suttog a szellő, majd úgy kiabál:
felnyög az erdő és sírnak a fák!
Bömböl az ég is, jaj, fáj a hideg!
Könnyezik mégis, mert úgy didereg!
Hullik a földre, és jól betakar
dombot és völgyet e vad hóvihar.

2010. december 7.

Karácsonyi Ima

Nem vagyok hibátlan,
bűntelen sem Atyám!
Mégis arra kérlek,
hallgasd meg az imám!
Hozzád száll majd lelkem
gyengéd ölelésre,
minden cselekedet
ítéleted kérve.
Nézd meg bárányaid!
Csürhe lett és falka!
Csak az ördög tudja
mi velük a célja!
Saját vérük se szent,
nem tisztelnek semmit!
Hazudnak és csalnak,
tipornak mindenkit!
Maguk is pusztítják,
pedig szép az élet!
Mámorban élik meg
azt a kevés szépet!
Ezért kérlek Uram,
hallgasd meg fohászom,
gyermekeid vagyunk
e bűnös világon.
Hallgass meg Istenem!
Mentsd meg ezt a népet!
Mutass nekik utat,
ugye megígéred.

2010. december 15.

Búcsúcsók

Őrt állnak az égen hunyorgó csillagok,
hideg, sötét éjben, kerek Hold ránk ragyog.

Még pihen a lelkem, csendben álmodik,
csókoddal testemen, karodban hajnalig.

Még nem ért el hozzám az első napsugár,
nem is nézett még rám a szobám ablakán.

Hajnalcsillag ragyog, indulnod kell édes,
csak egy puha csókot, búcsúcsókot kérek.

Apró csókméz cseppen, még pihenő számra,
lassan tovalebben az éjszaka fátyla.

2010. december 20.
Isaszeg

Az Ablaknál

(bővített változat)

Csak állok itt, jégvirágok csipkéi mögött
reménykedve, hogy jön még egy új tavasz.
Cammog a tél, és az idő nem siet.
Havas a táj, s hidege lelkembe költözött.

Csak állok itt, és bámulok a fagyos űrbe,
de utolsó szavad a fülembe cseng:
„Nem vagy enyém, míg magadé vagy”
s hideg szívem az őszinte szó hozza tűzbe.

Csak állok itt, és a régi időkre vágyom,
szerelemre, fényes csillagok alatt.
Csókra váró csóktalan éjszakákon
rohanj kedves, siess csillapítani vágyam!

Isaszeg,
2011. február 3.

Az idézet Szabó Lőrinc: Semmiért egészen c. verséből

Derengés

Hajnali derengés
oson az ég alján,
sejtelmes, kesernyés
reggeli illat száll.

Messze suhan a gond
ismeretlen tájra,
olvad a telihold,
fütyül a világra.

Ezüst fénye cseppen
az alvó felhőkre,
fürge szellő reppen
harmatos mezőkre.

Egymásért

Sohase vettem a vágyaimat számba,
azt, hogy mi teljesült, sose volt leltárba.
Nem raktunk egymásra súlyokat, terheket,
cipeltük közösen, mit cipelnünk kellett.

2011. április 6.
Adács

Állati versikék

A zebra

Állatkerti ketrecében
rám nevet a zebra,
ő úgy látja, hogy én vagyok
rácsok mögé zárva.

Medveuszoda

Állatkerti uszodában
úszni kezd a jegesmedve,
nehéz ebben a bundában,
mégse hagyja el a kedve.

A láma

Milyen állat a láma?
Füle van és patája.
Van ám neki nadrágja,
vastag, gyapjúkabátja.

Lámaruha

Nem fázik a láma talpa,
pedig nincs is cipő rajta.
Sűrű szőrme a bundája,
nézd milyen jól illik rája!

Teve volt a nagypapája?

Háziállat lett a láma
gyönyörű a szempillája.
Hasonlít a rokonára,
teve volt a nagypapája?

Teve, vagy nem teve

Nem teve Ő, hanem láma,
távol él a rokonsága.
Okos szeme csodálkozik,
emberekkel barátkozik.

Fecskék

Csicsergő fecskesereg
szúnyogot és legyet kerget,
vacsorázva a tó felett.

Én a gyöngytyúk

Baromfiak mind vakok,
udvar dísze én vagyok!
repülök, ha akarok,
mert a gyöngytyúk én vagyok!

Kétség

Gyöngysorokkal nyakamon
kószálok az udvaron.
Gyöngytyúk volt az én anyám,
mi lehetett az apám?

Keselyűfejű gyöngytyúk

Keselyű volt az apám,
gyöngytyúk meg a jó anyám?
Tyúk vagyok vagy keselyű?
Jaj, az élet keserű!

A földönfutó

Fácán vagyok, földönfutó.
Földönfutó, kakaskodó,
kerülöm a vadászokat,
kergetem a kotlósokat.

Állatkert

Farkas ül az állatkertbe(n)
elhagyta az életkedve.
kóborolni volna jó,
dalolja a kisrigó.

Farkas-fiú, farkas-lány
életében mit kíván:
elbújni az erdőben,
futkározni esőben.

Szürkefarkas bánatos,
nem is kíván enni most.
Futkározna a széllel,
minden farkas-testvérrel.

Mondd mi lesz?

Mondd mi lesz, ha már nem leszek?
Ki fogja reszkető kezedet,
ha magányban telik életed?

Ki teszi párnádat az ágyra,
és ki felel vággyal a vágyra,
„Lángot ki lehel deres ágra”?

Mi lesz, ha végleg elmegyek,
már többé nem lehetek veled,
s vigaszod sehol sem leled?

Ki hallja hívó szavadat,
ki lesz, ki veled maradhat
és lesz-e, ki téged akarhat?

Lesz-e, ki letörölje könnyed,
s óvja körötted a csöndet,
hogy szívedet össze ne törjed?

Mondd mi lesz, ha már nem leszek?
Körül vesz majd a szeretet,
vagy magányban telik életed?

2011. március 21.
Isaszeg

Az idézet Nagy László: Ki viszi át a szerelmet c. verséből való.

Csak önmagad

Ha van pénzed számolatlan,
lehetsz undok s bárdolatlan?
Te azt hiszed, hogy gazdag vagy?
Hát nincs semmid, csak önmagad!

Lehet palotád és kincsed,
ajtódon aranykilincsed.
Szolgálhat téged száz cseléd,
térdükön csúszhatnak eléd,
dicsérnek és magasztalnak,
de ha indulsz, marasztalnak?
A nagyvilágot járhatod,
és nincs egy igaz barátod!
S ha apadni kezd bankszámlád,
már nincs is, aki vigyáz rád!
Majd az utolsó kincseid
a zsebedből is kiveszik.
Törekvő voltál és öntelt,
talán most kicsit bölcsebb...

Ha nincs pénzed számolatlan,
magányban élsz, gyámolatlan.
Azt csak hitted, hogy gazdag vagy,
nem volt semmid, csak önmagad.

2011. április 27.
Budapest

Merengő

Kerti-lámpa fénynél apró bogarak,
maguk után húzzák fényuszályukat.
Mint könnyű lepke úgy száll a gondolat,
mint nyitott könyvet, látom a sorsomat.
Kísérhet a múlt, de elém nem állhat,
mögöttem, csakis mögöttem járhat.

2011. június 3.
Isaszeg

Melankólia

Szőlőszemek vére cseppen,
búcsúzik a nyár.
Madár bújik őszi kertben,
mind azt mondja: – kár!
Virág hervad, levél hullik,
elalszik a táj.
Napról-napra tovább nyúlik,
az éjszaka vár.

Eső csapkod, szél kavarog,
sápad már a Nap.
Hegygerincen tél csavarog,
közelít a fagy.

2011. augusztus 10.
Isaszeg

A nagyi álma

Szeretném megélni
csak merem remélni.
mondja ezt a dédi
és naponta megkérdi:

Én nem vágyom másra
csak egy apróságra,
gügyögő csodára,
egy kis unokára.
Apró kicsi kezek,
égszínű szép szemek,
de gesztenye is lehet,
sose láttam szebbet.
Csak álmodom róla,
hogy válik valóra.
Hanna lesz, vagy Dóra,
ha eljön az az óra?
Vagy fiú lesz a lelkem,
s rohangál a kertben?
Ha megnő, helyettem
cipeli keresztem?

Addig is míg eljő,
védelmezze ernyő,
az álmaimban rejlő
olthatatlan erő.

2011. július 27.
Isaszeg

Ha

Életed regényét
ha újra írhatnád,
gondjaid, terheid
magadról leráznád,
régi, nyűtt életed
végleg kidobnád...
Lenne-e szívedben
számomra egy hely?
Tudnál-e szeretni?
Most arra felelj!

Lennék-e boldogság
hófehér lapján?
Mosoly és vidámság
mindegyik napján?
Pompás szivárvány
minden oldalán?

Vagy csak hervadt rózsa
egy emlékkönyv lapján,
mit ottfeledtek rég
egy poros láda alján.

2011. december 15.
Isaszeg

Értelem

Hazug éjjelek között vergődött a lelkem,
nincs rá bocsánat, pedig megbántam ezerszer,
ám néma nappalokkal büntetett az égbolt,
mindnek szárnya nőtt, mi valamikor szép volt.

Csak állok egymagam, nem zavarnak hangok.
Fojt a csend szava, s nem zúgnak harangok!
A rongyos szívemen feslik a szerelem,
mert győz a szív felett végül az értelem.

2012. február 6.
Budapest

Talán...

Talpunk alatt fogy a járda,
ráköszön a múlt a mára.
Kullog mögöttem, hát hagyom,
szaporodik, akár a gyom.

Száll az idő, ráncot lopva
régvolt fiatal arcomra,
mégis néha meg-megállok,
utolérjen, kicsit várok,
talán lassabban ér véget,
ha tiszta a szív, szép a lélek.

2012. február 29.
Budapest

Újra tavasz

Nézd, hogy futnak a felhők,
és ott fent egy gépmadár!
Illatosak a szellők
és kacag egy fénysugár.

Újból csobog a patak,
az idő ritmusra jár,
előbújnak a bogarak,
a gerlepár csókra vár.

Ébred az erdő, a rét,
virágos mosolyra fakad.
Az egész egy nevetés,
mert újra itt a tavasz!

És újra itt a tavasz,
vele jött a szerelem,
melege rügyet fakaszt
és árad az érzelem.

2012. március 2.
Budapest

Az idő

Károgva repül az idő,
szárnyai árnyékot vetnek
Addig rabolja a percet,
míg végére jár az életnek.

2012. június 30.

Elhagyatott ház

Rozsdás ajtózsanért nyekerget a szél,
felkavarja a port, mikor néha betér.
Agyonkopott padló reccsen fájdalmában,
pedig nincs itt senki ebben a szobában!

Elhagyatott házból menekül az élet,
szürke szobában a sötét lámpafények
láthatatlan táncát járják az időnek,
míg a málló falak lassan majd kidőlnek.

2012. március 6.
Budapest

Tavasz és szerelem

Valamit suttog a szellő,
valami történik velem,
az ég tudja miért lett minden
oly gyönyörű hirtelen.

Valamit suttog a szellő,
kivirágzik az élet,
egymásnak dobban a szívünk,
összemosódnak a képek.

Valamit suttog a szellő,
zümmög az egész világ,
lágy zene hangjai szállnak
és újra felébred a vágy.

2012. március 27.
Budapest

Az uralkodó

Ragyogva néz a Nap a Földre,
az csak csendben kering körötte.
Életet szór, vagy éppen halált,
így uralkodik fölötte.

2012. augusztus 7.
Isaszeg

Szíveddel ölelj

(szonett Tiboromnak)

Az hittem sose látlak már
és az a tűnő pillanat
örökre kívül maradhat,
s elvész egy bűvös fénysugár.

Karodban hogy bújhatok el
ha mégis elhurcol a sors,
és már csak múlt lesz majd a most?
Kérlek a szíveddel ölelj!

Lelkeddel ringasd lelkemet,
arcomhoz érintsd arcodat,
kérlek a szíveddel ölelj!

Oly közel érezhesselek,
szememben láthasd magadat,
s újra a szíveddel ölelj.

2012. április 4.
Isaszeg

Láss!

Krisztinek

Hiszed, csak rád hull az eső,
nem védi fejed fejfedő.
Nincs aki kezedet megfogná,
nincs aki füledbe suttogná:
Szeretlek!

Feletted csak repedt cserép,
nem jön már senki sem feléd,
és nem létezik az ajtó,
mégis nyikorgása jajszó:
Kereslek!

Dobbanása magához hív,
mégse kell egy szerető szív.
Ablakot nyitna, hogy láss
néha az orrodnál tovább!
Szeretnek!

2012. április 18.

Mi

Én, Én vagyok,
te pedig Te,
mi vagyunk együtt
egymásnak teremtve.
Mivé válik
az Én és Te,
ha be vagyunk temetve
egymás lelkébe?

Élet

Szállni fel magasra,
vagy futni lélekszakadva,
vagy ballagni szépen
ráérősen, mint Hold az égen.
Ám nem jó ülni se tétlen,
mert elfogy az élet a szélben.

Vessek követ magamra
hegytetőről bukdácsolva?
Vagy koptasson lassan
szelíd folyóvíz szakadatlan,
de ne sodorjon parttalan
idegen áradó patakban.

Vigyen a sors hagytam,
nem szállok már, megnyugodtam.
Nem repül a kérész,
már vár a túlparton a révész,
vízre hullanak szárnyaim,
tudom: teljesültek vágyaim.

2012. május 26.
Adács

Neked vagyok

Csak addig legyek szép,
míg neked vagyok,
és megölelhet az akaratod,
míg rám pillanthat
smaragd szemed,
csak addig legyek szép,
míg szerethetlek.

2012. június 30.

Lobogás

Ahogy átöleltél
gyengéd szerelemmel,
elolvadt a világ,
kinyílt minden virág.
Eltűntek a falak,
korlátok és láncok,
többé nem volt semmi,
Te vagy Én, csak Mi.

2012. június 30.
Adács

Kánikula

Izzad a párna,
gyűri a lepedőt,
az éj csupa pára,
fojtja a levegőt.

Fárad az éjjel,
nincs nyugodt álom,
hajnali kéjjel
táncol egy bálon.

Fordul az óra,
kín ez a rémség,
csak nyárutóra
enyhül a hőség.

2012. július 27.

Utolsó érintés

Mikor a lelkem vetkezni kezd,
majd érintsed arcomhoz kezed.
Így tudni fogom, hogy örökre
szívembe zárhatom szerelmed.

Ha végső órád előbb jönne,
fojtogatna lelkem könnye,
s mint viharban a szél a fákat
a bánat halálra gyötörne.

2012. július 31.

Teljesség

Eldobna mindent nő és férfi,
arra vágyik, csak azt reméli;
egy apró kéz, mit kezébe fog,
bájos szempár, amitől zokog.
Boldog mosoly, vidám kacagás,
gyermek-zsivajtól zengjen a ház.

A világ különben jéggé fagy,
nő és férfi magányos marad.

És gyermek-zsivajtól zengett a ház,
így lett teljes a boldogság.
Mert az ember meghalni is kész
a gyermeki szeretetért!

2012. július 21.
Adács

Röviden

1.
Úgy elfelejtesz majd,
mint nyári ég a záport,
vagy mint hervadt rózsát,
mi valamikor szép volt!

2.
Úgy dúdoltad el,
hogy meg ne halljam
a hamis hangot
a gyönyörű dalban.

3.
Ha emlékem álmaidba visszajár,
tudod majd: csak egy szép álom volt csupán.

4.
Öreg tölgyfák alatt pihen a csend,
ha felébred az erdő csak úgy zeng.

2012. július 21.

Duna-parti remete

Hinta és sátor az unokáknak,
ha néha mégis arra járnak.
Üresen áll a kerti medence,
várja, valaki vízzel feltöltse.

Mégis azt mondja: Én jól vagyok...
a héten senki sem háborgatott.
Persze mi tudjuk, a múlt héten se,
még a kutya se nézett feléje.

Itt a vasárnap és titkon reméli,
patyolat szobája talán megéri,
tisztára sepert udvara,
hátha pont ma jön el a fia.

Így él egyedül a Duna-parton,
számára sose volt pardon:
mindig küzdeni kellett mindenért,
a létért, szerelemért, gyermekért.

2012. július 21.
Makád

Merre visz...

Hová tűnt a szemekből a fény?
Miért halt ki belőlük a remény?
Miért lett az élet kárhozat?
Miért lettünk mind-mind áldozat?

Hová lett az arcok mosolya,
némaságra ítélt sikolya?
Merre visz a láthatatlan út?
Mind elnyel a feneketlen kút!

2012. augusztus 19.
Isaszeg

A démon

Tudat alatt ott zokog a gondolat:
minek születtünk és miért pont ide?
Végül hová visz a testetlen démon,
s miért fekete a gyászruha színe?

Ott nyüszít a halál lábaink előtt
mint a hamis kutya, mindjárt belénk mar!
Szétszaggatja testünket a félelem,
már csak itt rekedt meztelen lelkünk van.

2012. augusztus 24.
Budapest

Zápor hajnalban

Hallgat az ég, s a szél,
nem csobog a patak,
napfelkeltekor sem
dalolnak a madarak.

Mi ez a néma csönd?
Hová bújt minden hang?
Reszkető lelkemben
megszólal a vészharang.

Félelem ölel át
és akkor cseppre-csepp...
villámot szór az ég
és hirtelen elered.

Egyszerre hangzik fel
felhő az ég, s a föld,
hajnali zápor hull,
a kispatak hömpölyög.

A zápor elvonult
és ébred az élet.
Rózsaszál fejet hajt
a felkéklő égnek.

Újra ragyog a Nap,
pacsirta himnuszt zeng,
kacag egy gerlepár,
ezernyi bogár kereng.

2012. augusztus 29.

Izzani örökre

Megtartani szeretnélek magamnak,
magányodból kibontani végleg,
vigyázva, hogy el ne törjön a lélek.
Szerelmed szilánkjait összerakni,
hogy lobogni lássam a vágyad,
aztán mélyen a szívedbe lássak,
hogy melléd bújva merjek álmodni,
s úgy égni veled mint még sohasem,
végül örökre izzani csendesen.

2012. augusztus 30.
Budapest

Asszociáció Szabó Lőrinc: Mint még sohasem c. versére

Őszi haiku

bágyadt napsugár
álmos fákat ölelget
táncol a vízen

arany falevél
elbúcsúzik a mától
őszi üzenet

2012. október 5.
Budapest

Őszelő

Hajnali, hűs levegőben
reszket a fakó falevél.
Éji vadász hangtalanul
odújába hazatér.

Sűrűvé válik az égbolt
fénytelen, súlyos palástja,
várja, hogy leszórja terhét
a szunnyadozó világra.

Halkul a nappali zsongás,
hosszúra nyúlik az árnyék,
vándoraink útra keltek,
mégis az ősz kicsit vár még...

Jön még egy gyenge napsugár,
de a nyárra szakad az ég,
s letépi tarka ruháját
a tomboló északi szél.

2012. szeptember 20.
Adács

Az aggastyán

(átdolgozott változat)

Ezüstre vált mára haja szőkesége,
sápadt mosolyával néz rá tükörképe.
Szeme csillogását idő fakította,
lépte szilajságát mára lassította.

Egyre élénkebbek régi emlékei,
feltárulnak sorban múltja szépségei.
Unokái csendben, körülötte ülnek,
minden egyes szava zene a sok fülnek.

Megszűnik a jelen, nem számít a holnap,
barna és kék szemek fényesen ragyognak.
Megvénült arcára áhítattal néznek,
mese a gyermeknek, de élete a vénnek.

2012. szeptember 28.
Isaszeg

Szeretett apósom emlékére

Mintha...

„Mintha sose lett volna nyár”
s tüze sose égett volna.
Szürke ködbe bújt a határ
mintha sose fénylett volna.

Könnyben áztak a csillagok,
s a máskor fényes Hold-korong
a felhők felett bujdosott.

Rozsdaszín, szakadt falevél,
mit nem kényeztet, simogat,
csak durván leszaggatott a szél.

A rózsák csendesen haltak,
állva estek áldozatul
a dermedt, jéghideg hajnalnak.

Mikor felkelt a sápadt Nap,
fénybe öltöztek a fák,
mind kristályruhában álltak,
mintha sose lett volna nyár.

2012. november 20.
Budapest

Az idézet Fetykó Judit: Október végén c. verséből való.

Csak őszintén!

Elhasználtak az évek,
a páncélom már kőkemény lett.
Láthatatlan védelemmel
dacol minden félelemmel.

Elrepültek az évek,
de a bölcsesség erény lett.
Sorsommal már nem dacolok,
senkivel már nem harcolok.

Elszaladtak az évek,
tükröm egyre őszintébb lett,
senkitől semmit nem kérek
és már semmitől se félek.

2013. január 17.
Budapest

Sors-szekér

Kopott emlékem őrzi már csak
ifjúságom szilaj lépteit,
akkor vágyálom volt: bárcsak
láthatnám jövendőm képeit.

Rózsát, vagy kórót szakajtok?
Majd feltárul nekem a fényes
boldogság-kapu, mit óhajtok?

Hová, merre visz a sors-szekér?
Lesz-e majd jó útitársam,
ki az úton végig elkísér?

Hol időz és meddig érhet?
Szeretetből vagy bánatból
saroglyába mennyi férhet?

Önmagammal szembeállok:
Hová vitted sors-szekér
a régvolt fiatalságot?

Kopott emlékem őrzi már csak
ifjúságom szilaj lépteit.
Újra élhetném bárcsak
a múltam legszebb éveit!

2013. február 28.

Télen Húsvét?

Húsvéti nyúl hócipőben
jön majd locsolkodni,
hogyha ilyen télidőben
fogunk Húsvétolni.

Usánkát húz a fejére,
sítalp a négy lábra,
így indul majd el a rétre
a Húsvét bárányа.

Tyúkanyó a tojáson ül,
hogy lesz így megfestve?
A kiscsibe persze örül,
mert így meglesz mentve.

Hó-ruhában minden barka,
didereg és ázik.
Tollát borzolja a szarka,
a rigó lármázik.

Locsolkodni csak szánkóval
mehetnek a srácok,
kölni híján hógolyóval
megdobálhatnátok!

2013. március 26.

Ne tovább...

Lángot minek gyújtani
ott, ahol nincs parázs?
Minek kergetünk álmokat,
ha már megszűnt a varázs?

Minek tovább futni már,
mikor a pillanat
önző módon örökre
a múltunkhoz ragadt?

Minek küzdeni tovább,
ha a csata elveszett,
s az újabb háborúkhoz
kételkedés vezetett?

Közös úton minek járni,
ha bűntudattal kövezett?
Sokszor meg se halljuk már
a mondatvégi jeleket!

2013. május 1.
Adács

Írásjelek

Csak egy pötty, apró pont,
mi lezár egy mondatot.
Egyszerű, vagy összetett,
de végleg befejezett.

Egy jel, ami felkiált,
megjelöl egy óhajtást,
cselekvésre felszólít,
ha mondat végén ott virít.

Ha egy kérdést felteszel,
a végére mit teszel?
Kacskaringós írásjel,
mi a neve? Kérdőjel.

Ha a mondat összetett,
közbeírhatsz egy jelet.
Apró vessző kell oda,
mert a nyelvünk kész csoda!

Magánhangzót, hogyha mondod,
írásjellel meg is toldod:
Fölé írsz egy jelet és
változhat a jelentés.

Mit jelent a kettőspont?
Nem a végét, azt tudod.
Magyarázat jön utána,
érdeklődést felcsigázza.

Idézetet hogy jelölsz,
milyen jelet eszközölsz?
Kettős vessző közé teszed,
szerző így lesz elégedett.

2013. május 1.

Kislányomnak

Amint őszbe fordul a nyár
és útra kelnek a fecskék,
magányosabbak az esték,
köröttem majd a csend jár.

Hozzád köt az életfonál,
mi néha-néha visszahúz,
mert hozzám van egy visszaút:
hogy megtaláld lelkem templomát.

Neved szívembe van vésve
és szívedbe az én nevem.
Tudom, már nincs melletted helyem,
mert eljött te időd végre!

2013. május 4.
Adács

Édesanyámnak

Szeretem a szemed,
ahogy rám tekint.
Szeretem a szavad:
Simogatva int.
Karod ölelését,
ajkad mosolyát,
lelked tisztaságát,
szavad bársonyát.

Szeretem, hogy vagy,
hogy TE vagy nekem.
Kitárhatom feléd
gyermeki szívem,
és egy öleléssel
megköszönhetem:
– Mit csak TE adhattál
nekem – Az életem.

2013. május 1.
Adács

Gyermekeimnek

Örökül hagyom
szívem boldogságát,
ölelésem melegét.
Örökül hagyom
ajkam mosolyát,
szemeim kékjét.

Örökül hagyom
lelkem tisztaságát
és minden szeretetét.

Örökül hagyom
az élet folytatását
és az emlékezést.

2013. május 2.
Adács

A holnapért

A széket valaki kihúzta alólam,
a féket taposom, s kerülöm a csalókat.
Nem értem miért lett üres ez az élet,
nem kértem, mégis kaptam még pár évet.

Gödörbe léptem és törtem a bokámat,
tükörbe néztem, de magamat nem láttam.
Szerettem valakit, sose lett a társam,
kerestem valamit, de soha nem találtam.
Égig érő fának vadhajtása lettem,
vérig sértő gáncsnak áldozatul estem.

Nem fáj már a bánat, nem fáj már az élet,
nem járnak utánam kísértő rémképek.
Helyes útra léptem, emelem a lábam,
helyem újra kérem ebben a világban.

2013. május 10.

A vád

Reggel az iskola igazgatónője elmondta Gabriellának, hogy a szülők mégis feljelentést tettek ellene. Biztosította az együttérzésről, és a bizalmáról. Nem hisz a kisfiúnak, a tanárnő mellett áll. De sajnos a negyedikes fiú ragaszkodik az állításához, hogy Gabriella megütötte őt. A rendőrségnek ki kell vizsgálnia a történteket. Kihallgatásra bejönnek délelőtt a megyétől. Számtalan telefon jön a szülőktől is, fenyegetőznek, követelik az elbocsátását. Kész őrület! Máris ítélkeznek, pedig nem ismerik a történteket.

A tanárnő gondolkodott, hogy mi lehet az oka a fiú állításának. Nem jutott semmire.

Aznap ügyeletes volt a kisvárosi iskola udvarán, a húszperces szünetben. Két diák összeverekedett, ezért beküldte az összes tanulót az osztálytermeikbe. Persze kiabálva, hiszen nagy volt a zsivaj. Kicsit hangosabban szólt rájuk, ennyi volt. A feljelentő fiút nem is látta. Biztos volt benne, hogy ártatlan, még véletlenül sem legyinthette meg, nemhogy szándékosan felpofozta volna. Nem értette, hogy a gyermek miért vádolja. Az a legrosszabb az egészben, hogy nem tudja megvédeni magát. A gyerekek szava nem elég hozzá. Legalább ötven eggyel szemben, nem elég!

Ki fog neki hinni ezek után? Ki meri rábízni a gyermekét ilyen vádak után? Mit szól a férje? Annyira kérte, hogy mást válasszon, ne ilyen hálátlan hivatást. Olyannyira kétségbeesett, hogy nem tudta: mitévő legyen. Hiába állt mellé az iskola és a diákok, meg lesz bélyegezve. A szégyen, a meghurcolás és megaláztatás, ezek várnak csak rá! De már döntött. Elindult az autójával Budapestre.

Az autó száguldott a rakparton. A vezető nem törődve a rádudáló autókkal, sorra előzgette őket, szabálytalanul. Nem látott és nem hallott a külvilágból semmit, csak a célja lebegett a szeme előtt.

Azután még nagyobb gázt adva, belerohant az áradó Dunába. Ezért jött fel Budapestre a kisvárosból, ahol élt és dolgozott. És megcsinálta! Nagyon fegyelmezett volt, nem esett pánikba, ahogy a víz emelkedett a merülő és sodródó autóban. Türelmesen várta a halált. Így lesz ez jó.

De meglátta a műszerfalon a két kisgyerek arcát, ahogy rámosolyognak a fotóról. Megrémült! Mi lesz a gyerekeivel, ha ő elhagyja őket? Hiszen ők még nem értik! Lehet, hogy más sem. Majdnem pánikba esett.

– Nyugi, ha eddig nem féltél, akkor most várd meg, amíg megtelik az autó. Csak nyugi! Most még nehezedik a víz nyomása, nem lehet kinyitni az ajtót. Nemsokára kiegyenlítődik, csak nyugodtan! – mondogatta magának. Nehéz volt kivárni, de most már féltette az életét.

Sikerült! Az ajtót kinyitotta és felfelé úszott, küszködve a sodrással. De ahogy meglátták, azonnal a segítségére siettek. Így is hajszálon múlott, de sikerült!

– Mondja, maga megőrült! – kiáltották felé többen is.

– Nem! Most már nem!

Beszállították a kórházba, de nem esett baja. Néhány óra múlva a kocsit két kilométerrel lejjebb szedték ki a Dunából, de nem érdekelte. A férje hazavitte őt, és örömmel ölelte magához a gyerekeket.

– Beszélnünk kell kicsim! – mondta a férfi.

– Attila most ne...

– De igen kicsim, most kell! Nagyon szeretlek, és nem akarlak elveszíteni. Tudom, hogy direkt csináltad, és azt is, hogy meggondoltad magad. Ugye így van édes?

– Igen.

– Gyere, bújj hozzám és beszéljünk. Tudom, hogy nem könnyű most neked, de mi itt vagyunk, és szükségünk van rád. Ne tégy ilyet többé kicsikém! – A férfi átölelte reszkető feleségét.

Gabriella eldöntötte; soha többé nem futamodik meg, bátor lesz és kiáll önmagáért.

A rendőrségi vizsgálat nagyon kimerítő, de körültekintő volt. Nehezen viselte a fiatal tanárnő. A férje és az igazgatónő kiálltak mellette.

A szembesítésen a fiú elsírta magát. Gyermekpszichológust hívtak hozzá. A doktornőnek vallotta be, hogy egy családtagja bántalmazta, és ezért akart büntetni valakit. Mindegy, hogy kit, kapóra jött a tanárnő.

A feljelentést visszavonták, és bűncselekmény hiányában lezárták az ügyet. Most már a fiú családjában folyt a nyomozás a rendőrség részéről. Valakit letartóztattak, a negyedikes fiút a testvérével együtt állami gondozásba vették. Gabriella nagyon sajnálta őket. Remélte, hogy jó nevelőszülőkhöz kerülnek.

2008. október 5.
Isaszeg

A pipás

Sona, csupa izom, nagydarab, bikaerős férfi volt. Egyedül dolgozott a földjén. Ismerték erejét és emberségét a közeli falu lakói is. Naphosszat trágyát hordott, szántott, vetett, aratott, mikor milyen munka volt soron. Szép gyümölcsös kertet is szeretett volna, de még nem volt rá pénze.

A tanyán, szép fiatal felesége, Riana serénykedett. Mosta a ruhát, rendben tartotta a házat, főzött ebédet és vacsorát, ellátta az állatokat a ház körül. Mikor a falu harangja delet kondított, szalajtotta a kisfiát az ebéddel, és egy pipányi dohánnyal. Nehogy éhezzen a hites ura, no meg hazafelé rápipálhasson.

Boldogok voltak nagyon. Pont ilyen életről álmodozott lánykorában. Még sok gyermeket szerettek volna, de a kis Máté után nem esett teherbe. Annál inkább imádták és féltették a hétéves kisfiút. Napjaik egyformán teltek, most éppen kapálni volt az ura. Nem zavarta őket az sem, hogy a városba kellett menni, bármire szükségük volt. Iskolába meg a szomszédos fa-

luba fog járni ősszel a kisfiú. Majd lovas kocsival beviszi az apja. De még csak tavasz van, az első kapálás ideje. Csupa madárdal és illat minden. Csodálatos az élet a sok munka ellenére is.

Becsomagolta a kosárba az ebédet a párjának, és útnak indította Mátét. Azért valami rossz érzése volt, valami szorongás. Utána is indult néhány perc múlva. Szedte a lábát, hogy utolérje. Egy lovas kocsi porzott el mellette, nem törődve azzal, hogy az út szélén ballag az asszony. Az ostorral ösztökélte a lovakat vágtára. Szegény párák felágaskodtak zavarodottságukban, csak úgy verte őket a tajték. De csak űzte őket a hajtójuk. Riana szíve a torkában dobogott, úgy rohant a kisfia után. A felvert por mindent eltakart a szeme elől, hiába kutatta kétségbeesve. Aztán meglátta az élettelen kis testet.

Karjában Mátéval, eszelős tekintettel ment ki a földre, ahol Sona kapált. De ő már messziről látta és rohant elé. Égre emelt karral átkozta magát és azt, aki tette.

A temetés csendben zajlott. A tanya platánja alá temették a kis testet. A pap rövid beszédet mondott, és részvétét fejezte ki.

Riana nem sokáig bírta, az őrület jelei mutatkoztak rajta. Néhány nap múlva Sona ölelésébe bújva ment a kisfia után. Mellé temették. Az idős pap megkönnyezte őket.

A férfi minden nap leült a platán alá a pipájával, és beszélgetett velük némán. Így gyászolta szeretteit, és elveszett boldogságukat. Egyszer csak elviharzott egy lovas kocsi a tanya mellett. A felvert por ellenére is látta, hogy a három kilométernyi távolságra lévő tanya új tulajdonosa űzi a lovait.

Újra átélte, maga előtt látta a balesetet, és őrült gondolata támadt. Felszerelte a toló lapot az ócska traktorra, amivel a havat szokás eltolni az útról, és elindult vele a tanya felé. Már sötétben érkezett a bejárathoz.

Másnap a közeli faluból összesereglettek az emberek. Döbbenten látták, hogy a tanyát a föld színével tette egyenlővé valaki. A romok tetején Sona traktora, mint egy diadalmas ragadozó ült. Mindenki tudta, hogy miért.

A lerombolt tanyában senki nem sérült meg, kimenekültek. A falu lakosai elüldözték a romlakókat, lapátokkal és vasvillával, kinek mi akadt a kezébe.

Sona eltűnt, a traktor ülésén hátrahagyta a pipáját. Soha többé még a hírét sem hallotta senki. Mégis a két sírhalomra valaki mezei virágokat tesz évek hosszú sora óta.

Hát ezt beszélik a népek, a Pipás Sonáról.

A kincseim

Vannak olyan kincsek, amik kézzel foghatóak és olyanok, ami nem. De vannak olyanok is, aminek nem mérhető fel az értéke.

Közeledik a születésnapom, és töri a fejét a család, hogy milyen ajándékkal kedveskedjenek. Természetesen jó visszaemlékezni az előző szülinapokra is. Szemem elhomályosodik, pedig mosolygok az emlékek szépségétől.

Mikor írogatni kezdtem, persze először csak magamnak, kislányom örült neki. Nagyon tetszettek a verseim, és őszintén megmondta, ha valami nem volt jó. Akkor átgondoltam, és a változtatást is felolvastam neki. Sokszor emlegette, hogy ki kellene adni. Persze én nem úgy gondoltam. Ő elfogult, hiszen az édesanyja vagyok. Eszemben sem volt a könyvkiadás. Nem olyan jók az irkálmányaim, hogy publikálni kellene őket.

Együtt mentünk vásárolni, a család minden tagjának szerettünk volna örömet szerezni. Bensőséges az előkészület az ünnepi vacsorára.

Az együtt elköltött vacsora után átadták az ajándékaikat. Legtöbbször apró kedveskedést, vagy hasznos dolgokat, inkább a szeretet az értéke. Én a gyermekeimtől olyan ajándékot kaptam, ami alapvetően megváltoztatta a felfogásomat a saját írásaimról. Az addig írott verseimet a kislányom beköttette egy bordó bársony, A4-es méretű könyvbe. Amikor megláttam,

elérzékenyültem. Az élet ennyire elkényeztet engem! Nagyon sokat visszakapok a rájuk árasztott szeretetből! Úgy hiszem, hogy ez a könyv is a „kincseim" közé való! Mert lehet bármilyen siker, adhatok ki bármennyi írást, ebből csak nekem, és csak egy példány van. Maga a könyv kézzelfogható, de amit képvisel, az felmérhetetlen. Mi magunk is egyediek vagyunk mindannyian, ugyanolyan nincs még egy, legfeljebb hasonlítunk egymásra.

A kislányomnak valóban igaza van, mert az írásaim tovább élnek, mint én.

Köszönöm kislányomnak Szilviának, a kisfiamnak Zsoltnak, szerelmemnek Tibornak, és végül, de nem utolsósorban az Édesanyámnak. Ők, és a szeretetük az igazi kincseim!

Plátói szerelem

A férfi

A biztonsági őrnek elállt a lélegzete, amikor megpillantotta a bankba belépő gyönyörű nőt. Nem volt már fiatal, lehetett vagy negyven. Az a kecses járás, a selymes, világosbarna hosszú haj, egyszerűen elvarázsolta. Csak rövid ideig tartózkodott a nő a bankfiókban, nem kellett várnia az ügyintézőre. Azt hitte, nem látja többé. Igencsak elcsodálkozott másnap, amikor újra megjelent. Most a bejárat közelében őrködött, és meghallhatta a hangját is, ahogy köszönt. Micsoda mosolya van! Még a nap is szebben süt ezen a nyári reggelen!

Vidáman várta a következő találkozást, de nem jött csak egy hét múlva.

Az őr a pult mögé volt beosztva, így közelről láthatta az asszonyt. Nincs abban semmi, hogy odasétál, ez a munkája. Merthogy asszony, az látszott a kezén. Karikagyűrűt viselt. Miközben beszélt az ügyintézővel, rámosolygott a férfira, és az olvadozni kezdett.

Ezután elég sokáig nem jött, eltelt vagy két hét is. Kollegája nyugtatgatta, biztosan szabadságon van. Azt gondolták mindketten, hogy munkaügyben jár a bankba. Ő is észrevette zavarát a nő jelenlétében és együtt érzett vele. Tudta, hogy milyen a plátói szerelem. Szóvá is tette neki:

– Úgy látom Ferenc, hogy a vén kecske is megnyalná a sót!

– Azért, mert nyugdíjas vagyok, még lehetek szerelmes! Nem?

– Na, de milyen szerelem ez? Még csak nem is beszéltél vele! Legalább szólnál neki.

A beszélgetés ennyiben maradt, nem akarták, hogy bárki meghallja az alkalmazottak közül. Ferenc bement a kis konyhára kávét főzni.

– Pszt! Pszt! Figyelj! Jön! Jön! – pisszegett a kollegája, mire Ferenc kilépett az ajtón. Végigsétált az ügyfélvárón oda és vissza, és gyönyörködött. A nő távozáskor a szokásos udvariassággal köszönt el.

Vajon miért nem néz rám? Morfondírozott a férfi. Olyan melegség és szelídség árad a tekintetéből. Vágyódott utána. Álmában megcsókolta és a nő visszacsókolt. Rossz volt felébredni. Sose álmodott még senkiről így. Mióta egyedül él, volt néhány asszony az életében, de azokról nem álmodozott. Megbabonázta ez az asszony!

A munkahelyen nem lehet ismerkedni, be kell tartani a szabályokat. Pedig elhatározta, hogy megszólítja. Próba, szerencse. Várta a lehetőséget, de azután már soha többé nem látta az asszonyt.

A nő

Flóra, a munkahelyéhez legközelebb eső bankfiókba járt a cég ügyeit intézni, amíg be nem zárt átalakítás miatt. Kénytelen volt a három megállónyira lévő fiókot felkeresni.

Már egy hónapja járt heti két-három alkalommal oda, amikor felfigyelt az egyik biztonsági őrre. Idősebb volt, mint a kol-

legája, nyugdíjas alkalmazott lehetett. Vagy a bejáratnál és az ügyfélváróban, vagy a pult mögött teljesítette szolgálatát.

Külső szemlélőnek is látható volt, hogy tetszik a férfinak. Fló nem viselkedett kihívóan, visszafogott eleganciával öltözködött. Nem értette, mivel hívta fel magára a biztonsági őr figyelmét.

Különben a férfi, sármos úriember volt, ápolt, csendes, udvarias. Csak furcsa volt érezni a tekintetét, ami azért nem volt tolakodó. Körbejárta, ahogy várakozott és áhítattal nézte. Nem az a fajta „szemmel vetkőztető" típus volt, hanem az a csendes csodálat. Hízelgett is a női hiúságának a férfi érdeklődése, de hát férjes asszony.

Egy alkalommal a hátsó helyiségből a kollegája csendes piszszegésére jött ki, és nézett rá örömmel, ahogy a pultnál intézte az ügyeit. Flóra megrökönyödött, ahogy meglátta benne a férfivágyat, de közönyt mutatott. Nem akart hiú reményeket táplálni.

Ez a férfi belém szeretett! Gondolta riadtan. Remélte, hogy a közelebbi bank mielőbb kinyit, mert ez a szegény ember biztosan szenved. Ha nem jövök többet, majd elfelejt. Gondolataiban elmerülve sétált vissza a munkahelyére.

A befagyott ablak

Szokványos történet, sajnos

Állt negyedmagával a buszmegállóban, a helyi járatra várva. Egyszer csak, közvetlen maga mellett hatalmas csattanás, éles fájdalom a bal combjában és a tarkóján, minden elsötétült.

Szépen peregtek a filmkockák, gyorsított vetítésben. Saját életét kívülállóként látta. Lánykorát, amikor szerelmes volt, a vőlegényét, magát, amikor az oltár előtt állt hófehér menyasszonyi ruhában. Az első gyermekét, amikor megszületett, a fájdalmat, amikor kiderült a gyermekbénulása. A küzdelmeket, az

orvosokkal és a betegséggel. Örömét a részleges gyógyulásban. Boldogságát, amikor a kisfia is megszületett. Ijedtségét, amikor az első kislánya születése után tizenhárom évre újra állapotos lett. A szülés kínjait, és a mérhetetlen örömet, ahogy a karjába vehette második kislányát. A keserves, küzdelmekkel teli életét. Látta, hosszú házasságát, viharos és napsütéses időszakokat, de megélte unokái megszületését is.

Újra élte a fájdalmat, mikor elveszítette a fiát. Látta férje szenvedését és menekülését, halállal való viaskodását és újra ott állt a temetésén.

Megbékélt a sors akaratával, és tovább élt egyedül. De csak fizikailag. Lelkileg sosem volt egyedül, mindig számíthatott lányaira. Őreá a lányok és az unokák úgyszintén. Ha beteg volt valamelyik családtag, már rohant, de őérte is aggódott mind. Nem panaszkodhatott, büszke volt a családjára. Hetven éves korára legalább tíz évet letagadhatott volna.

Fiatalosan mozgékony volt, most is Budapestre akart utazni. Ezért állt a buszmegállóban, a vasútállomásra ment volna.

Vijjogó hangra eszmélt, többen körülállták. Kisebbik lánya szólongatta:

– Anya, anya! Ébredj, mi fáj? Mindjárt itt a segítség! Gyorsan, jöjjenek már!

Nem tudott megszólalni a fájdalomtól, szédült, hányingere volt. Alig tudták kiszabadítani a buszmegálló romjai alól.

– Jaj! Azt hittem, hogy meghaltam!

Ez volt az első szava, miután feleszmélt. Lánya sírva fakadt a stressztől, de az örömtől is, hogy él. Nagyon félt, még nem tudni, milyen sérülései vannak. A kiérkező rendőr gyorsan intézkedett. Félretolták a mozgásképtelen autót, helyet biztosítva az érkező mentőnek. A rendőrnő a saját kabátjával takarta be az ijedtségtől és fájdalmaktól reszkető asszonyt. Most ő reszketett tovább a hidegben. Mialatt beemelték a nénit a mentőautóba, meghallgatta a sérült mellett álló férfit, (ő volt segítségére, értesítette a lányát és a rendőrséget, mentőket). Csoda, hogy él,

mondogatták. Legalább nyolcvannal jött bele a buszmegállóba az autó.

A mentőorvos rögzítette a nyakát, sínbe tette a lábát. A súlyos agyrázkódás tünetei azonnal jelentkeztek.

A mentővel egy időben érkezett rohanva a néni lányunokája is. Elhűlve hallgatta, hogy a szeretett nagyiját a buszmegállóban elgázolták! Nagynénje (keresztanyja) próbálta csitítgatni, nehogy bántalmazza vétkes sofőrt. Azért odalépett hozzá, bemutatkozott, és megkérdezte tőle, hogyan lehet egy érett nő ilyen felelőtlen? A nő bocsánatot kért a nagyitól is és tőle is.

– Az autó javítható, pótolható, de a nagymamám élete, egészsége nem! Minek sietett ennyire?

– Én nem siettem. Be volt fagyva az ablak!

– Ön is tudja és én is, hogy nem negyvennel ment! Hogyan lehet elindulni befagyott ablakkal?

Legszívesebben felpofozta volna, de nem tette, úrinőként viselkedett. Úgyis megkapja a magáét az élettől.

Nagymamáját a mentőben gyorsan megpuszilta. Elindultak vele a kórház felé szirénázva. Idősebb lánya is hamarosan beérkezett a kórházba, és aggódva várták a vizsgálatok eredményeit. Nagy fájdalmai voltak a mamának. Megvizsgálta az ideggyógyász, de szerencsére csak rándulás, nem tört el a nyakcsigolyája. A bal lábát nagyon fájlalta, de nem tört el, viszont a jobbat be kellett gipszelni bokától combig. Szegény feje nagyon fájt, súlyos agyrázkódást szenvedett. Kapott nyakmerevítőt, és megfigyelésre befektették a kórterembe. Néhány nap után otthonába vihették a lányai, most lábadozik. Segítenek úgy, ahogy eddig ő is segített, ha bajuk volt.

A vétkes pedig majd felel a rendőrségi vizsgálat után a felelőtlenségéért.

Fickó

Ketten osztoztak egy helyen. Nem volt rossz sora, de az ennivaló nagyon kevés. Az éhen haláshoz sok volt. A kennel hátsó sarkába húzódva aludt, és álmodott. Érezte anyjának a melegét, a szagát, emlékezett az anyatej édes ízére még. Álmában nem volt éhes és nem is fázott. Szeretett aludni. Jobb lett volna sose felébredni, de a gyomra másképp döntött, és jött a fájdalom az éhezéstől. Ettől még reszketett is, pedig az ember, aki hozta a kevés élelmet, rossz takarót is tett alá. Nagyon szánta szegény állatokat, de nem tellett többre, mint hogy etette őket, és az állatorvost is fizette. Mindent megtett, hogy életben maradjanak, és gazdát találjon mindegyiknek. Tehát nem volt könnyű dolga.

A kutyák éktelen ugatásba kezdtek. Ő nem ugatott egyedül, csak kíváncsian figyelt. Idősebb asszony és egy fiatalabb nő jött az állatmenhelyre, sétáltak a ketrecek előtt. Valakinek ma szerencséje lesz talán?

Amint közelebb jöttek a csendes kiskutyához, a fiatal nő rámutatott, és azt mondta a nagymamájának:

– Mama, neked ő kell! Nézd, milyen csendes, biztosan nincs egy évesnél több. Jó kutya lenne. Lehet még tanítani, de már nem rosszalkodik olyan sokat. Nem is kicsi, hogy a lábad alá szaladjon, de nem is nagy, hogy fellökjön.

Megnéztek minden kutyát, de ennél a majdnem fehér, közepes termetű kutyusnál döntöttek. Kifizették az oltásokat, amit eddig kapott, és kivezette az ember az autóhoz. Nem volt gond, beszállt a hátsó ülésre magától. Meg is jegyezte a fiatal nő, hogy biztosan hozzá volt szokva az autóhoz.

Hazaértek a nagymama házához. A kutyus elég félénk volt, de kapott finom kutyakonzervet és jóízűen megette. Tele pocakkal másképp látta már a világot. Úgy látszik, hogy mégsem a fiatal nő lesz a gazdája, kutyaszag volt rajta. Biztosan van már neki.

Napról napra vidámabb lett, felderítette a terepet. Mégis elszökött! Kétszer is kiszökött az udvarról, úgy kellett megkeresni az utcán. Olyan hálás volt a néninek, hogy állandóan felugrált rá. Így mutatta ki a rajongását.

Másnap, a lánya és a férje is eljöttek hozzá, és közösen adtak nevet a kis rosszcsontnak. Fickónak nevezték el. Először megszaglászta őket, de nagyon jó szaguk volt, és megengedte nekik, hogy megsimogassák. A férfinek erélyes hangja volt, megértette kétszeri próbálkozás után, hogy nem szereti, ha felugrik rá. Még játszott is vele, de a rosszalkodást nem tűrte. De csak a hangja volt erélyes, nem bántotta.

A néni lánya viszont nem engedte, hogy megrágja a kabátját, pedig többször is megpróbálta. Ezért a reklámszatyornak esett neki, ki is tépte a kenyeret belőle. De az asszony nem bántotta, csak lenyomta a fejét egy kicsit. Mikor legközelebb jöttek, csak egyszer próbált ráugrani. Megdicsérték, hogy milyen értelmes és játszottak vele. Jól érezte magát nagyon. Itt nem volt bezárva sehova, szabadon rohangálhatott, vagy aludhatott a teraszon, a szőnyegen.

Csak egy baj volt. Az idős nagymama felől félelmet érzett. Nem szólt rá mérgesen, ha felugrott rá, az ételt is magasra tartotta, amikor kihozta neki. Ezért azt hitte a kutya, hogy azt szeretné, ha felugrana érte. Ezért még meg is karcolta az arcát.

Ha jött valaki, akkor a vendégre is ugrált, a ruhájukat összszepiszkította a mancsával. Ezért, ha csengettek, a néni adott néhány falatot a táljába, hogy azzal legyen elfoglalva. De Fickó azt gondolta, hogy jutalomból kapja, ezért rohant a kapuhoz, hogy ráugorjon a jövevényre.

A plédet, amit alváshoz kapott, széttépte és húzta-vonta magával. Tönkre téve a sorba ültetett tujákat és a virágos kertet. Ez egy kutyától nem bűn, elnézték neki. A legnagyobb vétke az volt, hogy a magas kerítésen átmászott a szomszédba, mert játszani szeretett volna a két németjuhásszal. A szomszéd a frászt kapta az idegen kutyától. A nagymama beismerte az

unokájának, hogy fél tőle, és két hónap alatt sem tudta tisztességre nevelni.

Másik gazdát próbáltak keresni neki, mert arra a menhelyre nem akarták visszavinni. Feltették az internetre, szóltak minden ismerősnek, de nem sikerült találni senkit, aki gondját viselné. Pedig nagyon játékos, gyerekek közé való, és nevelhető. Nekik ez volt a véleményük. A mamának adtak néhány tanácsot, hogyan bánjon vele, de nem tudta megnevelni. Már az elején elrontotta, nem volt tekintélye. Az állatorvos ajánlott egy menhelyet, ahol jobbak a körülmények. Fickó szegény nem fogta fel, hogy miért kerül megint másik helyre.

Néhány nap múlva a nénit súlyos baleset érte. Kórházba került, és utána sokáig ápolásra szorult. Fickóról nem tudott volna gondoskodni, hiszen róla is gondoskodni kellett. Talán a sors akarta így, hogy menhelyre kerüljön újra?

Egynyári szerelem

Az asszony, vidám baráti társasággal születésnapot ünnepelt egy elegáns étteremben. Feltűnt az egyik barátnőjének, hogy a közelből egy férfi gyakran oda-odapillant.

– Erika! Téged bámul az a pasas! Le sem veszi rólad a szemét!

A férfi, mintha meghallotta volna a megjegyzést, zavartan elkapta a tekintetét róluk. Végül is elérte a célját, felhívta magára a figyelmet. Ezután már Erika is vissza-visszanézett, és egy kis időre összekapcsolódott a tekintetük. Az asszony vágyott már egy kis kényeztetésre, egy kis szerelemre, régen nem volt része ilyesmiben. Kicsit kacérkodott vele. Kiment friss levegőt szívni a kerthelyiségbe, és a férfi utánament. Bemutatkozás után hosszasan elbeszélgettek, végül finom pezsgőt rendeltek.

Néhány szemérmes randevú után vonzotta a nőt a férfi, mint a mágnes. Lánya is meglátta rajta a sugárzást. Örült anyja változásának és bíztatta, hogy mutassa be neki. Meghívta a taka-

ros kis házukba, ketten lakták mióta elvált a férjétől. Ettől fogva gyakori vendég volt a férfi, első perctől kezdve otthonosan érezte magát.

Eleinte még imponált is, hogy nem szolgáltatja ki magát. Kivette a hűtőszekrényből, amire szüksége volt, ételt melegített magának, ha éhes volt. Egyébként albérletben lakott, ahol egyedül kellett gondoskodnia magáról. Így nagyon jól jött az asszonyi segítség. A hétvégeket náluk töltötte, velük evett, a nő mosott, vasalt rá, és kereste a kedvét. Tőle ment dolgozni, oda ment vissza, ha otthon voltak.

Erika eltűnődött rajta, hogy mit kap cserébe, hiszen a férfi egy cseppet sem segített neki. Ha elfogyott valami, nem pótolta, csak megjegyezte, hogy nincs ásványvíz. A férfimunkát is ők ketten végezték a lányával, vagy megfizettek valakit érte, mint azelőtt. Persze a szex nagyon jó volt vele, de semmi más. Fel is tette a kérdést a lánya előtt saját magának:

– Minket kihasználnak kislányom. Kell ez nekünk?

Még a megismerkedésük előtt befizetett egy külföldi nyaralásra az asszony. Sajnálta, hogy egyedül kell mennie. Gyönyörű, mozgalmas európai körutazás volt. Élete legjobb nyaralása. Néhány napot töltöttek csak egy helyen, állandóan úton voltak, mindent megnéztek, ami csak belefért a programba. Csodás élményekkel gazdagodva tért haza.

A férfi már a ház előtt várta. Kiszolgálta magát a hűtőből és letelepedett a TV elé. Erika gondolata megint csak az volt, hogy kell ez nekünk?

A pohár akkor telt be, amikor meglátta annak az étteremnek a teraszán a férfit, ahol megismerkedtek. Meghitten flörtölt egy másik nővel, pezsgőt kortyolgatva. Valahogy nem is fájt neki. Inkább megkönnyebbült. Hazaérve felhívta telefonon, hogy ne jöjjön többet. Másnapra várta, hogy jön a holmijáért, de nem jelentkezett. Két hét után a nő berakta egy műanyagzsákba minden cuccát és kitette az utcára a kuka mellé. Majd elviszik a szemetesek.

Két hónap is eltelt, amikor a vasútállomásról hazafelé menet lassított mellette egy ismerős autó. Ex-barátja volt az.

– Szia! Elvihetlek? Szeretném elhozni a ruháimat és a borotvámat.

– Ah! Hol van az már! Régen elvitték a kukások!

Vetette oda félvállról, és ballagott tovább. Még szerencse, hogy nem adtam neki lakáskulcsot! Gondolta magában.

A béranya

A vakító lámpák a mennyezeten kihunytak, csak a normál világítást hagyták a szülőszobán. Kezébe adták az újszülöttet az újdonsült anyának. Csak nézte az apró testet, a hurkás, hihetetlenül kicsi kezeket, az enyhén pelyhes fülecskét, a hosszú ujjacskákat, amiken a körmöcskék még nem váltak el. Haja is volt, és hatalmas kék szemei. Ránézett az anyjára és mintha mindig ismerte volna. Apró gödröcskéi az arcán, ahogy a kis izmocskák meg-megrándultak, igazi bájt kölcsönöztek neki.

Ő már tudta, hogy összetartoznak. Nem adja oda a babát a nevelőszülőknek, nem képes rá. Magához ölelte, és peregni kezdtek a könnyei.

A béranya szobájába pont ekkor lépett be a házaspár, akinek szülte a babát. De nem adja oda, ezt azonnal látták. Az asszony leült az ágya mellé, és együtt sírtak. Ő megértette az anyát, annyi babát elveszített már. A lelke egy része mindig meghalt. Ez lett volna az utolsó esélye. A béranya. De mégsem tett szemrehányást a fiatal anyának. Tudta, hogy nem helyénvaló. Megcsókolta az arcát, és megkérdezte, hogy a babának adhat-e puszit.

Mielőtt kiment a szobából, visszaszólt még:

– Holnap meglátogatlak, és beszélünk.

Már nem sírt, mosolyogva köszönt el. Már tudta, hogy mit kell tennie, ha már nem lehet saját babája.

Másnap valóban bement a kórházba.

Az anya már fel tudott kelni. Megrémült, ahogy meglátta a látogatóját.

– Ne félj, nem veszem el a gyermekedet – szólt gyengéden és megölelte.

– De én nem tudom visszafizetni azt a sok mindent, amit adtál nekünk...

– Nem is szeretném! Viszont van egy ajánlatom, vagy inkább kérdésem: Megengeded, hogy a keresztanyja legyek a babádnak? Boldoggá tennél vele engem és a férjemet is.

Az anya értetlenül nézett rá. A gyermektelen asszony folytatta a mondanivalóját:

– Akkor egy kicsit az enyém is lehetne. Gondoskodnék róla, rólatok. Hiszen egy keresztanya kötelessége is a gyermekről gondoskodni, az édesanya segítségére lenni.

A keresztanyának legalább annyi örömet hozott a gyermek nevelése, mint amennyi bánattól megmenekült a béranya.

Gólya a pácban

Hihetetlen, hogy mennyi minden megesik egy horgásszal a tóparton! Szegény horgász gyanútlanul horgászik, és mi akad a horgára? Na, de lássuk a történetet:

Horgásztársunk, neve legyen Pisti, már hajnalok hajnalán rendszeresen kiült a partra, a nagy fogás reményében. Ezen a reggelen megtapasztalhatta, hogy milyen egy méretes példány megakasztása, és mennyi bonyodalom keletkezhet belőle.

Szokásához híven, nagy lendülettel próbálta bedobni a csalit, jó nagy ólomnehezékkel, minél messzebbre. Viszont a dobás nem jó messzire, hanem jó magasra sikeredett. Néhány fehérgólya éppen akkor érkezett a tó fölé, és az egyik felnőtt példányt, szerencsétlenségére pont eltalálta a horgász. Szegény szárnyas, azt sem tudta, hogy mi történt vele. A horog beakadt a szárnyába, és ahogy verdesett, mert szabadulni akart, egyre

jobban belegabalyodott a horgászzsinórba. A madarat horgászó spori igyekezett kitekerni a zsinórt, de nem bírt vele. A közelében ülők siettek a szerencsétlenül vergődő, és emiatt fuldokló madár segítségére. Mert a csapdába esett gólya már beleesett a vízbe. Legalább félórába tellett, mire megmenekült szorult helyzetéből, mire megszabadították kötelékeitől. Teljesen kimerült és halálra rémült az emberektől. Egy ideig mégsem volt képes elrepülni, de még lábra állni sem. Szerencsére nem esett komolyabb baja az ijedtségen kívül. Fél óra múlva már lábra állt, néhány bizonytalan lépés, és a társai után repült.

A horgászok egymás között csak Gólyás Pistiként emlegetik a madárfogó sporttársat. Sokszor élcelődnek még mindig:

– Na mit fogtál Pisti? Gólyát?

Vagy ha gólyát lát valaki ilyenkor tavasszal, rákiáltanak:

– Pisti! Megjöttek a gólyák!

A karikagyűrű

A lány és a fiú is vidéki, egyszerű családból származott. Nem szenvedtek hiányt semmiből, de nagyon egyszerűen éltek. Családjuk, amit lehetett megadott nekik, de azért semmi luxusra nem tellett. Éppen annyi volt mindenből, ami feltétlenül kellett.

A lány a családjával együtt minden évben a Balatonnál nyaralt a vállalati üdülőben, önellátással. Ócska fabódékban volt a szállás, kész katasztrófa volt, ha rosszra fordult az idő. Ha esett, beáztak, egyébként meg a pókok és egerek futkostak a fadeszkákon. Rendes tető sem volt felettük, nejlonzacskókat akasztgattak a mennyezetre, edényeket tettek a beázások alá.

Néhány év után lebontottak minden bódét, és csodás hat szobás, étkezős és felszerelt konyhával rendelkező faházat építettek helyettük. Az udvart parkosították, és a szomszéd családot bízták meg, hogy gondozza a területet.

Két hét gondtalanul, ez volt egész évben, amire spóroltak.

Egyik évben itt ismerkedtek meg. Egy iskolába jártak, mégsem találkoztak össze, legalábbis nem emlékezett egyikük sem rá. Kicsit félszegen közeledtek egymáshoz, mindkettőnek volt otthon barátja, barátnője, aki várta. Akkoriban nem volt szokás egy tizenhét éves lánynak a fiújával nyaralni, csak a szülők jöhettek szóba. No, meg nem is tekintette igazából a fiújának, inkább csak eljártak szórakozni együtt és a haverokkal.

A fiú sem a barátnőjével jött, hanem a nagybátyjával. A strandon beszélgettek, de egy simításon kívül nem történt semmi közöttük. Mégis mágnesként vonzódtak egymáshoz. Nagyot néztek mindketten, amikor kiderült, hogy nemcsak egy faluban laknak, hanem még ugyanabba az iskolába is jártak. Emlékezett is a lány, egy szőke alacsony fiúra, aki a vasútállomás kijáratánál várta az egyik osztálytársnőjét. Jót kuncogott rajta, mert a nadrágját kinőtte, rövidebb volt a kelleténél. Hát ez volt az a kis srác. Most meg micsoda gyönyörű férfi lett belőle! Olyan szeme van, hogy el lehet olvadni tőle. A modora pedig... Olyan figyelmes és előzékeny, mint egy igazi úriember. És a szája... szexis! Egyszerűen meg kellene csókolni. Ilyet még soha senki iránt nem érzett. Rosszul volt az izgalomtól a közelében.

A vonaton még együtt utaztak, de megérkezés után sokáig nem találkoztak.

Szeptemberben még szép idő volt, mondhatni dögmeleg. Esküvő volt a katolikus templomban. A lány kettesben sétált a barátnőjével, meg akarták nézni a menyasszonyt. A kereszteződésnél megáll előttük egy Zsiguli és kiszól belőle valami megjegyzést egy fiú. A lányok ki akarták kerülni, de kiszállt belőle a balatoni srác a gyönyörű zöld szemével. Láthatóan nagyon megörült a találkozásnak. A bátyja esküvője volt. Elmondta, hogy nagyon kereste az új ismerősét, a házuk közelében kujtorgott esténként, de nem találkoztak. Ezután már könnyen ment minden. Sokáig beszélgettek, és tervbe vették a következő találkozást. Együtt utaztak a vonaton, reggel és este is megvárták

egymást. Szépen kialakult közöttük egy nagyon komoly barátság. Megtárgyalták a problémáikat. A lányt a fiúja elhagyta, de nem okozott fájdalmat, hiszen „csak" haver volt. Csak a szülők tápláltak reményeket hozzá, ő nem.

A fiúnak viszont komoly gondja akadt a barátnőjével. Egyik reggel kétségbe esve mondta el, hogy terhes. Nem tudja, hogy mit tegyen. Elvenni nem akarja, hiszen nem szerelmes belé. Úgy érzi, hogy becsapja. Azt tanácsolta a lány, hogy személyesen vigye nőgyógyászhoz. Akkor majd kiderül, hogy igazat mond-e. Ha igen, kénytelen lesz elvenni a gyermek miatt.

Este imádkozott érte, nehogy terhes legyen újdonsült barátja nője. Érezte, hogy becsapják őt.

Három nap is eltelt, mire újra találkoztak. A fiú vigyorogva szaladt a vonatra az utolsó percben. Majd összeroppantotta a lányt, úgy ölelte magához. Abban a pillanatban megszűnt közöttük a „vélt" barátság. Hatalmas őrjítő szerelem lett belőle. Mindent megtettek egymásért, és a találkozásaikért. Még a szülőkkel is szembeszálltak. Következő év Húsvét vasárnapján szűk családi körben megtartották egy kis étteremben az eljegyzést,. Most már nem volt akadály. Egy évre rá tervezték az esküvőt, májusra.

Új nyár jött, már jegyességben. Örömmel utaztak a Balaton partján lévő kis faluba. Boldogságuk határtalan volt, hancúrozhattak kedvükre. A rokonok csak somolyogtak, és örültek a boldogságuknak.

Sokat játszottak a vízben is, aminek nem lett jó vége. Addig csintalankodtak, míg a fiú ujjáról lecsúszott a karikagyűrűje, és azon nyomban elmerült. Még látták, ahogy leszáll a víz aljára, még ott csillogott a lába előtt, de mire lenyúlt érte, már nem találta. Kétségbe esve kutatta, de nem lett meg. Szomorú vége lett a játszadozásnak. Elmerengett a lány, mert a mondás azt tartja, hogy ha elveszik a karikagyűrű, akkor elvész a boldogság is. Azzal vigasztalta a lányt az anyja, hogy nem volt még megszentelve. A fiú anyjának el sem mondták.

Nyaralás után a fiú kölcsönt kapott a nagybátyjától, és az ékszerboltban vásároltak egy ugyan olyan karikagyűrűt, mint ami elveszett. Csodálkozott is az eladó, hogy páratlan gyűrűt vesznek. Vajon mit gondolhatott? Biztosan ismerte ő is a babonát.

A tojás

Marika készülődött a hétvégi családi ebédhez. Szombat lévén, egész délelőtt sürgött-forgott a konyhában. Vasárnap nemcsak a férje és a gyermekeik ülnek majd asztalhoz, hanem a mama és a papa is. Ki akar tenni magáért, ezért délután még hozzáfogott a sütemény készítéséhez.

Négyéves kicsi lánya, Szilvike mellette lábatlankodott. Nem tetszett neki, hogy az édesanyja nem vele foglalkozik, pedig igazán jól viselkedett egész héten az óvodában. Alig várta, hogy a szüleivel lehessen, mert hétköznap nem jutott rá sok idő. Mindenki dolgozott estig.

– Én is sütök anya! – Vonta magára a figyelmet.

– A mama megengedi, ha tésztát gyúr, hogy én is gyúrjam!

– Gyere kicsim, segíthetsz nekem. Először feltörjük a tojásokat... – Mutatta a kislánynak, hogyan kell.

A kicsinek felcsillant a szeme a boldogságtól, ilyet még a mama sem engedett meg neki. Anyukája pedig megtanítja tojást felütni, és még sütni is! Apró tenyerébe vette a tojást, és a munkalap széléhez ütötte, ahogy mutatta az édesanyja. Csak túl nagyra sikeredett a mozdulat. A héj a kezében maradt, a belseje lecsusszant a konyhakőre. A tojás eltört, de a mécses is!

– Ugyan, most miért sírsz? Azt hiszed, hogy nekem elsőre sikerült? Hívd csak be Dundikát! Meglátod, mennyire örülni fog, és milyen gyorsan feltakarítja.

A kislány behívta a tacskót, aki boldog farkcsóválással felnyalta a tojást. Szilvike könnyes szemmel nevette a falánk kiskutyát. A következő tojást már finomabban ütötte fel, édesany-

ja mosolyogva nézte a kislányt. A vasárnapi ebéd után dicsérték a vendégek és a család a süteményt.

– Ugye, milyen finom! Én sütöttem! – Újságolta a pöttöm kislány.

Kistestvér

A szülés nagyon gyors lefolyású volt. Komplikáció nem lépett fel, ezért az édes kis dundi újszülött kislányt hazavihettem négy nap múlva a kórházból. Férjem a Trabanttal jött értünk a klinikára. Nagyon boldogok voltunk! Azt mondják: új ház, új gyerek. Nem volt ugyan betervezve, de szívből örültünk neki. A Zsolti fiunk repdesett a boldogságtól. Alig várta, hogy megszülessen.

Tibor szülei a kisfiunkkal együtt, otthon vártak minket. Épphogy kiszálltunk a Trabant hátsó üléséről, és elhelyeztük a kicsit, megérkezett az első látogató. Ajándékokat hoztak a kisbabának. Még el sem köszöntek, már jött a következő, és ez így ment este fél nyolcig. Egész halom ajándék gyűlt össze, kisebb és nagyobb ruhácskák, pelenkák, bébi játékok. A kisfiam csak állt, és szemlélte a történteket. Nagy szemeket meresztett akkor is, amikor megetettem a babát. Előre megbeszéltük, elmondtam neki mindent, mégis láttam rajta valami furcsát.

Nem tudtunk pihenni, hulla fáradt voltam, de azonnal felélénkültem, mikor magunk maradtunk, és az esti fürdéshez felmentünk a fürdőszobába. Kézen fogtam a hétéves kisfiamat, úgy mentünk fel a lépcsőn együtt. Egyszer csak megszólalt durcásan.

– Anya! Reggel vidd vissza a babát oda, ahonnan hoztad! –

Ledöbbentem!

– Miért kicsim? Mi a baj? – Ajjaj! Nem várt fordulat, mi tévő legyek? Járt az agyam. Féltékeny lesz a drága. Azonnal tudtam, hiszen a balga rokonaink csak a kicsit csodálták, dicsérték. Az

eszükbe sem jutott, hogy van a családban egy nagyobb gyermek is, neki nem hoztak semmit. Nem csoda a reakciója.

– Semmi, csak vidd vissza!

– Dehogy viszem! Láttad, hogy mindenki eljött megnézni? Nekik nincs ilyen otthon! Csak neked van, és nekünk apuval. Ő a miénk, és nem adjuk oda senkinek. Csak nyugodtan irigykedjenek! – mondtam a meglepődött kisfiamnak, aki elégedetten nyugtázta a szavaimat.

– Gyere, megfürdetjük a kisbabát. Kell a segítséged, mert egyedül nem boldogulok vele.

Ezután lelkesen locsolgatta a fürdővízzel kistestvérét. Fél óra múlva már békésen aludt a szobájában, nyugodtan etethettem a kislányomat.

Az utolsó napon

– De jó neked, holnap már szabadulsz! – mondta Péter bácsinak a cellatársa.

– Tudom, szabad leszek.

– Mióta bent vagy, senkinek nem mondtad meg, hogy miért csuktak le. Nekem azt ígérted, hogy az utolsó napodon elmeséled a történetet. Rajta, kezdj hozzá! – sürgette a csalásért elítélt férfi.

– Te tudod, hogy mi a boldogság? Mert az én szüleim tudták. Szó szerint értelmezték, hogy jóban-rosszban, szegénységben-betegségben, míg a halál el nem választ. Nem láttam náluk boldogabb házaspárt, boldogabb gyermekeket sem nálam és a húgomnál.

Mint egy film, peregtek előtte a nyolcvannégy éve eseményei. Egészen elérzékenyült, fiatal édesanyját, életerős édesapját látva. A kishúga születését, amikor hazahozták a kórházból. Azt az édes, dundi babaszagú kislányt. Milyen szép idők voltak! A pirinyó babából milyen gyönyörű nő lett. Mennyire féltette,

hányszor számon kérte az édesanyjától, hogy miért engedi el szórakozni! Pedig huszonegy éves volt már!

Dolgozott serényen és élte a fiatalok életét. Barátaival táncolni járt és moziba. Azután jött egy férfi, egy szerelem. Nem sokkal volt nála idősebb, olyan csajozós típus. Féltették tőle. Édesanyjuk mondta neki, hogy a rosszfiúk vonzzák a lányokat, később nehogy sírjon miatta. Megtiltani mégsem lehetett, találkozgattak. Általában társaságban voltak, de a szórakozóhelyre négyen jöttek a fiúk. Nem lányokkal, azokat ott szedték fel.

– Már jó néhány hónapja jártak, de a lány óvatos volt. Emlékezett az intelmekre, nem akart akárkivel kapcsolatot. Mégis tetszett a fiú kitartó ragaszkodása.

Forró volt a nyár, a strandok telítve a hétvégeken. Olyan fürdőhelyre mentek, ami éjszaka is működött. Észre sem vette, hogy az udvarlója haverjaira milyen hatással van gyönyörű, fürdőruhás alakja. Egy apartmant béreltek, itt elfértek mindannyian.

– A húgom és a srác külön szobában voltak, a vágyuk már nem bírt várni. Magukra csukták az ajtót, és szerelmeskedni kezdtek. Észre sem vették, hogy az ablak nyitva van és figyelik őket. A három „jóbarát" magánkívül volt a látványtól. Felajzottak teljesen és részt akartak az élvezetből. Megtette az ital is a hatását. Bemásztak az ablakon és rávetették magukat a párra. A húgom fiúja próbálta védeni magukat, de leütötték és megkötözték. Ezután már csak a szirénázásra tért magához, azt sem tudta, hogy mi történt. Már nem volt megkötözve. Őrjöngeni kezdett, ahogy a barátnőjét meglátta. Tágra nyílt szépséges szemeivel valahova az időtlenségbe meredt. A férfi zokogott a fájdalomtól. Nagy árat fizetett a felelőtlenségéért! Kár volt a haverjait magával hozni!

Édesapánk és édesanyánk már csak a hullaházban láthatták a kislányukat. Édesanyám kinyújtotta felé a kezét és annyit mondott csak mosolyogva: jövök kislányom! És ment, a húgom hívta. Nem élt sokáig az édesapám se, egyedül nem bírt.

Péter bácsi nagyot sóhajtott és folytatta:

– Én pedig meglátogattam a húgom felelőtlen szerelmét a fogdában. Mert ugye őt gyanúsították. Nem hittek neki, hiszen az apartmant ő bérelte. A többieket senki nem látta. Ahogy elmondta a történteket hittem neki, éreztem, hogy igazat mond. A laborvizsgálatok eredménye sem tisztázta őt, bár sejtették, hogy többen voltak. Ez csak súlyosbította a helyzetét. Útmutatása szerint kutatni kezdtem, ami nem volt egyszerű, mert eltűnt mind a három tettes. Öt évembe tellett, mire megtaláltam őket egyenként a világ különböző országaiban. Nem volt hely, ahol ne találtam volna meg őket. Huszonöt évet kaptam fejenként érte.

– Na, de ötven éve vagy itt! Az hogy lehet? – kérdezte a cellatárs.

– Ja, az egyik Amerikába menekült, arról nem tudnak, hogy megtaláltam. Most már hajnalodik, szeretnék egy kicsit egyedül maradni. Menj, amíg van meleg víz, zuhanyozz le!

Péter bácsit a börtön temetőjében helyezték végső nyugalomra. A cellájában felakasztotta magát az utolsó napon. Nem volt kit értesíteni, mert nem maradt senkije.

A film

„Fehéren sütött a nap." Milyen érdekes! Akkor is fehér színe volt a fénynek, mint most. Csak az 92 éve volt. Csodálkozott rajta, hogyan jött most elő a születésekor szerzett első élmény. Tűnődött és mosolygott, mert peregni kezdtek sorban a rég elfeledett emlékek:

Kisiskolás korában mennyire aggódott az édesanyja, amikor sikerült eltörnie a jobb csuklóját... Hat hétig volt gipszben, megtanult bal kézzel írni. Azután az első szerelem! Tízéves korában, nyaralás alkalmával (egy város környéki kastélyban szállásolták el a gyermekeket), megtetszettek egymásnak a két

évvel idősebb fiúval. Sose beszéltek, címet is a barátnője által cseréltek. Vagy fél évig levelezgettek, ma is emlékszik a címre. A számtalan levélváltásnak az édesanyja vetett véget: megtiltotta. Túl fiatal vagy még! Hallotta a hangját.

Következő jelenetben az esküvőjét látta. Milyen csinos volt a férje azokkal a nagy, zöld szemeivel! Oh, a szerelem! Milyen csodás érzés! Mennyire szépek és boldogok voltak együtt!

Az első babája születése, micsoda kín volt, és mekkora boldogság! És jöttek sorban a szerelmük gyümölcsei. Mennyi áldás! Milyen édes gyermekek voltak, és mennyire jó emberek lettek! De már az unokáknak is vannak gyermekeik. Hogy elszaladt az idő!

Persze voltak szomorú képek is: szülei, testvérei elvesztése. Sajnos ez az élet rendje, sorban elmentek mind. Őket nem tudta semmi pótolni. A drága férje is ott várja valahol, talán a fehér fényen túl?

Nagyot sóhajtott, ahogy feküdt a patyolat tiszta párnák között. Lánya fogta a kezét és figyelte minden lélegzetvételét. Látta a mosolyt, az árnyékot is az édesanyja arcán.

Bőre kisimult, és boldog mosollyal lépett be a fehér fényben úszó kapun, ami most neki nyílt ki. Férje elébe jött és boldogan ölelte magához.

Az egér

Az újonnan épült családi-házba nyár végén költözött be a fiatal házaspár. Ria, a feleség szépen berendezkedett. Mindent elpakolt a szekrényekben, a fürdőszoba, és a konyha is tökéletes lett. A hálóba új ágyat vettek, két kis éjjeliszekrény, egy televízió. Más nem is kellett.

Egyik este, TV-nézés közben, furcsa neszre lettek figyelmesek. Fecó a férj, aki már majdnem aludt, csak egy bajszos gombolyagot látott végigfutni a fal mentén. Mikor felkelt az

ágyból, akkor látta meg, hogy van ám neki farkincája is. Csendben, lábujjhegyen követte. Nem hitt a szemének! Hogy kerülhetett az emeleti hálószobába ez a szürke kisegér? Ria kiszaladt a seprűért, és azzal próbálták kitessékelni, a nyitott teraszajtón. Jobbra-balra futkározott a rémült cincogó, de nem találta a kiutat. Végül Fecó becsapta a teraszajtót, mert látta, hogy kiszaladt az egérke.

Megnyugodva pihentek le az ágyukba, de az ijedt kis rágcsáló járt még sokáig az eszükben.

Beköszöntött a kemény tél. Nagyon hirtelen jöttek a fagyok, a teraszt sokáig nem használták. Szellőztetésre az ablakot nyitották ki rövid időre. Tavasszal, az első nagytakarításnál lepődtek meg igazán: mikor Fecó becsapta a teraszajtót, közészorult a kisegér. Ott pusztult el szegényke. Egészen laposra száradt tavaszig.

Barátaik élcelődtek velük, mivel a házépítés minden anyagi erejüket felemésztette:

– Nálatok még az egér is éhen pusztul!

Persze sajnálták szegény kisegeret, elpusztítani nem akarták.

A lekvárosüveg

A vékony dongájú kisfiú, belenyúlt a kanállal a cukortartóba, és élvezettel ette a kristálycukrot. Körbe-körbepislogott, nehogy meglássa valaki.

Édesanyja nagyon szigorúan tiltotta az efféle torkoskodást. Az édesség elvette az amúgy is sovánka gyermek étvágyát. Arról nem is beszélve, hogy fizetéskor az édesapjuk mindig hozott haza valami ínyencséget a két gyermekének. Nem arról volt szó, hogy nem telik soha semmi édességre, de minden fillérnek megvolt a helye.

A kisfiú, miután három kanállal is megevett a kristályos élvezetből, visszacsempészte a spájzba a cukortartót. Persze az

édesanyja azonnal látta, hogy hiányzik belőle. Korholta is a torkosságért nap, mint nap.

– Ej-ej Tibikém! Neked csak a nyalánkságon jár az eszed! Megfájdul a hasad a cukortól!

A kertben, abban az évben bőséges volt sárgabaracktermés, jó néhány üveg lekvár készült belőle. Ott sorakoztak a polc legtetején, ne kísértse a kisfiút. Egy csúnya hasi műtéten esett át néhány hónapja, igazán nem hiányzott, hogy begörcsöljön tőle. Szegénynek fájt a hasa szinte mindentől, ami puffaszt. A kislánynak, aki négy évvel idősebb volt, édesanyjuk a lelkére kötötte, mikor munkába indult:

– Vigyázz Marikám, nehogy egyen a frissen főzött lekvárból! Megint rohanhatunk a kórházba, ha görcsei lesznek.

Maga előtt látta, ahogy kétségbeesve tornáztatta éjszakáról éjszakára a kisfiút az apukája, hátha enyhülnek a görcsei. Az orvosok már nem tehettek érte többet.

Az édesanyjuk ezzel elköszönt a gyerekektől, ment a vonathoz. Tibike, fantáziáját nem hagyta nyugodni a sok lekvárosüveg. Addig sündörgött, amíg elcsent egyet, pedig Marika csak néhány percre hagyta magára.

Ahogy visszajött a szomszédból, a barátnőjétől, látja ám, hogy a kisöccse kezében a már felnyitott lekvárosüveg. Kétségbeesve könyörgött neki:

– Ne edd Tibike! Anyu nagyon komolyan kérte! Nem szabad! Emlékezzél, hogy mennyire szenvedtél a görcsöktől!

Mivel látta, hogy nem használ a rábeszélés, huzakodni kezdtek. Marika elszántan harcolt, hogy elvegye kisöccsétől az üveget. Így telt néhány perc, mire Tibike elengedte, de abban a pillanatban kicsúszott a kislány kezéből is. Olyan szerencsétlenül esett a konyhaasztal élére, hogy az egész tartalma, a néhány napja keserves munkával kimeszelt falra csapódott. Az üveget sikerült elkapni, amiben nem maradt semmi. Viszont a falon csúszott lefelé a lekvár, egyre szélesebben és hosszan elkenődve. Először nagyon megijedtek mindketten: Most mi

lesz? Mégsem állták meg nevetés nélkül. Hasukat fogva hosszan kacagtak a hokedlire rogyva.

Az édesanyjukat megszeppenve várták haza este. Az összekent falat meglátva, éktelen haragjában majd sírva fakadt.

– Míí a csudát csináltatok!? Hát ezért szakadok meg a sok munkában?

– Anyu ne haragudj!

Mondták szinte egyszerre, de szájukat eltakarva, hangos röhögésbe fulladt a vallomás. Nagy nehezen sikerült széles kézmozdulatokkal elmondani a történetet, de a végére már nevetett az édesanyjuk is. Elképzelte a két gyerekét, ahogy huzakodnak, és ahogy a falra fröccsen egyetlen darabban a lekvárosüveg tartalma.

Másnap kimeszelték újra a konyhát, de évekig átütött a lekvár színe a fehér falon. Ahányszor ránéztek, harsány nevetésbe kezdtek.

Az eltévedt gólyák

A kicsi Anna az ablak előtt álló székre felmászott, és onnan nézegette kertet. Még hűvös volt, alig múlt el a tél. Reggelente befagytak még a tócsák, de a déli napocskának már volt ereje. A fecskefészek árván ásított az eresz alatt, és a kéményen a gólyafészek is elhagyatott volt még. A cinegék szorgalmasan hívogatták a gazdákat a szőlőbe, hogy: Nyitnikék! Nyitnikék! Még szerencse, hogy nem hallgattak rájuk, mert március első hetében olyan hóförgeteget zúdított a haldokló tél a mezőkre és földekre, amilyet még az ükapánk sem látott.

A hirtelen hideg miatt, a fészkelő-helyek üresen maradtak még néhány hétig. Késtek a költöző madarak. Ekkor tűnt fel a kis Annának, ahogy az ablak mögül nézelődött, a szomszéd néninek mekkorára nőtt a hasa. Meg is kérdezte az édesanyját, hogy mi történt vele. Anyukája elmondta, hogy kisbabája szü-

letik hamarosan a néninek. Gondolta, ha a szomszédban lesz, akkor neki is születhet testvérkéje, mire óvodába megy. Nagyon szeretett volna már egy kislányt, vagy egy kisfiút.

Néhány nap múlva a nagymama érkezett a városból Annácskára vigyázni, míg az édesanyja orvoshoz ment, mert szerette volna biztosra tudni, hogy várandós. A három éves kislány megkérdezte tőle, hogyan lehetne elintézni, hogy legyen már egy kistestvére. A nagyi mosolyogva mondta neki:

– Mire megjönnek a gólyák, el lesz intézve.

Az idő hamarosan tavaszra fordult, nyoma sem maradt a télnek. A szomszédban hamarosan megszületett a várva várt csecsemő. Sorra jöttek a rokonok és szomszédok gratulálni a szülőknek.

A kis Anna az ablakuk mögött csalódottan húzgálta a nagymama kötényét, ahogy a még mindig üres gólyafészket bámulta:

– Te nagyi! Ezek a gólyák biztosan eltévedtek! Hiába várjuk őket! Ha megjönnének végre, biztosan megtudnánk, hogy lesz-e kistestvérem!

Sóvárogva gondolt a szomszéd kisbabára. Nagymamája meghatódva ölelte magához, és a fülébe súgta:

– Gyere, kérdezzük meg anyukát, hátha már többet tud, mint az eltévedt gólyák.

Bús öregember

A Deák téren, a földalatti (1-es Metro) állomásra igyekeztem felfelé a lépcsőn. Elcsodálkoztam a szép hegedűszó hangzásán. Lágyan simogatottak a hangok, ahogy végig szárnyaltak az utasok felett.

Idős úriember, patyolat-tiszta, galambszínű öltönyben, frissen vasalt ingben és ragyogóra fényesített cipőben ült a padon és hegedült.

A hegedűtok a lába előtt a padlón kinyitva feküdt. Néhány fémpénz volt már benne. A látvány ámulatba ejtett.

Ámulatomat csak fokozta, hogy hozzálépett egy alkalmazott (nő), és udvariasan megkérte, hogy távozzon.

– Kérem Uram! Itt nem lehet hegedülni.

– Csak tíz percre maradnék...! – Nézett a nőre könyörgő szemmel.

– Nem lehet Bácsikám. A kamerán nézik. Muszáj eltenni a hegedűt.

Közben az előkészített ötszázast betettem a hegedűtokba. Sosem felejtem el a tekintetét. Olyan szomorú volt, mégis mintha megölelt volna. A lelkemig hatolt.

Lassan összecsomagolta a hegedűjét és elindult a lépcső felé. Nehézkes járását görbebotjával segítette. Leejtette a zsebkendőjét a földre. Azt, amit az álla alatt tartott hegedülés közben. Egy férfi is észrevette és megérintette a vállát, a zsebkendőre mutatva. Az öregember megkérdezte:

– Feladná kérem?

A férfi azonnal lehajolt (közben én is mozdultam, hogy felvegyem) és feladta a muzsikus kezébe. Az öreg Úr megköszönte a férfinak. Közben rám nézett, és alig hallhatóan suttogta.

– Köszönöm!

Egész utamon rá gondoltam. Miért kerülhetett ilyen helyzetbe? Honnan juthatott idáig? Biztosan szebb napokat is megélt. Lehet, hogy híres cigányzenekar tagja volt. Fényes szállodákban muzsikált dúsgazdag embereknek. Húzta a nótát a mulatós vendégek fülébe, akik a vonójába tűzték a papírpénzt. Nem aprót a hegedűtokba dobva. Eszembe jutott az a régi nóta az öreg cigányról: ... „bús öregember nótája nem kell, nótája nem kell senkinek se már”...

A választás

Mikor János meglátta az erdőszélen a farkast, bosszankodva előkészítette a kétlövetűt. Ha közelebb merészkedik az ordas, kénytelen lesz lelőni.

Egész nap figyelte a környéket, de több példányt nem látott. Ez a szürke magányos. Vajon miért? Tűnődött magában. Eddig azt tapasztalta, hogy a felderítőt hamarosan követik a társai. Ez most nem így történt.

Másnap reggel újra megjelent, és valamit cipelt a fogai között. Egészen a kapuig jött, és letette azt a valamit a földre. Még találkozott a tekintetük Jánoséval, és elinalt. A férfi döbbenten látta, hogy egy nyöszörgő, sérült kölyök fekszik előtte a porban. Felnyalábolta és bevitte a csűrbe. Puskagolyó ütötte sebektől szenvedett, de szerencsére átment a testén. A vérveszteségtől alig élt már.

– Na, jól megbánom, hogy megmentelek kisöcsém! Már eddig is hiányzik a birkáimból!

– Tisztára, mint az „Öreg néne őzikéje" – mormogott magában bosszúsan.

Néhány nap múlva már lábra állt a farkaskölyök, és menekülni próbált. Az ösztön, hiszen vadállat! Nyugtatgatta, etetgette. Szép lassan a bizalmába fogadta a kis jószág.

Hiába kapott bőséges ennivalót, mégis levadászta az udvarház kakasát. Újra a csűrbe zárta, és hosszasan beszélt hozzá, a kölyök pedig figyelte a szavait.

Eltelt néhány hónap, és meglátott az erdőszélen egy ismerős farkast. Minden este megjelent, és egy alkalommal egészen a kerítésig jött. János mellett az udvaron sétálgatott a kis betege. Ahogy meglátta az anyját, nagy izgalommal, csaholva futott neki a kerítésnek. A férfi kiengedte a kapun. A két farkas vidáman futott az erdőszélre. Onnan még visszanézett az anyafarkas, csaholt kettőt, – mintha köszönné az ápolást –, ezután eliramodtak az erdőbe.

Vajon befogadják-e? Tűnődött magában. Élénk csaholásra kapta fel a fejét. Vidáman szaladt felé a farkaskölyök. Az erdőszélről, az anyja nézte. Besomfordált a csűrbe, és ettől kezdve Jánosnak lett egy hűséges barátja. A bárányait soha többé nem vitte el egy farkas sem, de még a birtok közelébe sem jöttek.

Csak téli estéken látott egy magányos farkast a férfi a fák takarásában.

Szürke farkas mi lesz veled?

Ordas jár az erdő szélén,
kölyke küzd a túlélésért.
Ősi ösztön űzi, hajtja,
vadászni indul a falka.

Nincsen őz, hát jó a bárány,
ha nincs bárány, jó az ártány.
Legelőkön jár a falka,
gazda kezében a puska.

Éhes kölyök ázik, fázik,
a bordája is kilátszik.
Szürke farkas mi lesz veled?
Pusztulásod ítéleted?

Első levelem

Az első szerelmet azt hiszem, senki nem felejti el. Vajtán nyaraltunk, amolyan SZOT üdülőben. Akkoriban még gondoskodtak a gyermekek üdültetéséről a vállalatok.

Külön a lányok és külön a fiúk. Én lehettem úgy tíz éves. A fiúk között volt egy, aki bámult örökösen, hol egy csokor szamócát, máskor üzeneteket küldött nekem. Amikor bámult rám, én elvörösödtem. Szólni, egyikünk sem mert. A nevét is megtudtam: László. Egyetlen szót sem beszéltünk egymással.

Letelt a két hét, készülődtünk hazafelé. Akkor lépett először hozzám és a tenyerembe tett egy cédulát, amire felírta a lakcímét.

Hazautaztunk. Eldugtam a cetlit, és hetekig vívódtam, hogyan küldjek levelet, amikor nekem nincs pénzem. Alig vártam, hogy elkezdődjön az iskola, és megkapjam a zsebpénzemet, 10 forintot.

Titokban, dobogó szívvel írtam levelet Lacinak. Ügyesen, okosan kellett intéznem a postára adást, mert akkoriban nem csellenghettek a gyerekek céltalan az utcán. Alig vártam, hogy megérkezzen a válasz. Tele voltam izgalommal, feszültséggel. Egyszer csak megérkezett a várva-várt levél. Ünnepélyes pillanat volt. A torkomban dobogott a szívem, ahogy felbontottam az első szerelmes levelemet. Mert az volt! Olyan gyengédség és áhítat sugárzott a levélpapírról, hogy elállt a lélegzetem. Akkor hirtelen belépett az édesanyám, kivette a kezemből a már ötödször olvasott levelet. Biztos furcsa volt neki, hogy én vagyok a címzett. Elolvasta, de azonnal összetépte. Annyit mondott csak, hogy kicsi vagy még ehhez. Soha többé nem írhattam Lacinak. Gyanítom, hogy a tőle érkezetteket édesanyám gondosan megsemmisítette. Néha olyan titokzatosan nézett rám, mintha mondani akarna valamit, de meggondolta magát.

Engedélyezett öröm

Egy képzeletbeli Karácsony 2020-ban

Most is nagy a készülődés az ünnepre, mint minden évben. A konyha teljes üzemben működik. A sütőben puhul a sült, a fahéjas kalács gőzölög a pulton, a terített asztalon remeg a gyertyafény, a nappaliban készen áll a háromdimenziós digitális fenyőfa. A falakra téli tájakat ábrázoló képeket vetítettek. A mennyezetről hullik a hófehér hó, mielőtt padlót érne, elillan. Fenyőillat lengi be az egész házat. Még nem érkezett haza senki, pedig minden készen áll a szép Karácsony estére.

Hangtalanul megáll az első jármű a ház előtt, és kiszáll belőle a ház asszonya, Terka. Megcsodálja a feldíszített épületet, a csillogó bokrokat és fákat. Fényárban úszik minden, ettől nagyon jó kedve támad. A rob jó munkát végzett. Azonnal elfelejti a gondokat a munkahelyén. Kisvártatva újabb hangtalan jármű érkezik, a gyerekek vidáman kívánnak boldog Karácsonyt az automatának.

– Sziasztok drágáim! Milyen emberiek lettek ezek a járművek! – üdvözli Terka a gyermekeit.

– Helló anya! Boldog Karácsonyt!

– Boldog Karácsonyt nektek is. Nézzük csak meg, hogy minden rendben van-e a házban. Szeretném, ha nem csalódna az édesapátok, ha már ilyen önállóan működő házat vásárolt a családnak.

Nagyon fáradtan, de annál vidámabban érkezett meg a három gyerek édesapja. Mosolya mögött olyan titok rejtőzött, amit a gyerekek el sem tudtak képzelni. Nagy utánjárásba került az engedélyek megszerzése, de minden jó, ha jó a vége.

Ritkán tapasztalható már a családi szeretet és béke. Ádám büszkélkedhetett ezzel. Terka asszony is a legboldogabb éveit élte. Csak azok a fránya gépek ne lennének! Kénytelenek voltak így alakítani az otthonukat, hiszen azt a kis időt, amit nem munkában töltöttek, szerették inkább együtt megélni.

Feltálalta a „rob" (így nevezték a kiszolgáló gépezetet) a vacsorát. Evés közben a gyerekek várakozással figyelték az apa arcát. Mintha kitalálta volna a gondolataikat, türelemre intette őket. Ragaszkodott a rég elfeledett hagyományokhoz.

Vacsora után körülállták a nappali közepére vetített háromdimenziós karácsonyfát és elénekelték a Csendes éjt. A meglepetés készen állt.

Sikongattak a gyerekek, jól megijesztették az apró kölyökkutyát. Az menten a padlóra pisilt. Elérhetetlen vágyuk volt egy kiskutya. Betiltották az ebtartást már 10 éve. Csak a faj fenntartása végett lehetett tenyészteni, de vásárlása és tartása komoly korlátokhoz és engedélyekhez volt kötve. Így igazán kedves ajándékot szerzett Ádám a családnak. A csillagszórók a fenyőfán csak úgy szórták a szikrákat az érzékelt öröm hatására.

2012. október 24.

Bűntudat

Adácsi történet

Az idei nyár igen aszályos volt. A forróságtól szenvedtek a fák is, idő előtt hullatni kezdték a leveleiket. Lábuk alatt vastagodott az avar. Persze a gyomnövények, így a parlagfű és a csalánfélék megéltek, de még virágzottak is. A parlagfüvek hatalmasra nőttek és szétszórták pollenjeiket az Adácsi-tóparton is.

A gát mögött, a szántóföld szélén az újabb gyomnövények erdővé sűrűsödtek.

Valamit tenni kellett, mert allergiás rohamaim lettek. Minden hétvégén szenvedtem a fulladozástól és köhögéstől. Az orrom krumpli nagyságúra dagadt a sok fújástól, az arcom felpuffadt az arcüreggyulladástól. Pocsékul néztem ki. Itt szerettük tölteni a hétvégeket ebben a kis kulipintyóban, de már nehezemre esett kilépni is a házból.

Végre esett egy kevéske eső! A fiúk levágták bozótvágóval a már fás szárakat. Másnap halomba raktuk és meggyújtottuk. Gyorsan végigégett a száraz fű, a fás csonkok tovább izzottak.

Legnagyobb ijedtségemre, a már üszkös, felforrósodott gazcsomó alól előbújt egy sün, egyenesen a tűzbe vette az irányt. Szerencsére nálam volt a lombseprű. Óvatosan rágurítottam és kiemeltem a szédült állatot a tűzből. Féltettem, hogy megégette a talpát, vagy a füst megmérgezte. A kis tüskegombócot kitettem a zöld fűre az út mellé.

Hoztam a fényképezőgépemet és türelmesen vártam, míg megmozdul. Először csak az orrocskáját dugta ki és körülszimatolt. Nem fenyegette veszély, ezért lassan elindult a szomszéd ház kerítése mellett. Meg-megállt, elszunyókált újra és újra. Szegény kicsi állat már bevackolta magát télire, mi pedig felriasztottuk, azért volt olyan kómás. Többször is megnéztem, hogy életben van-e még. Bűntudatom volt, mert én, mi okoztuk majdnem az ártatlan jószág halálát.

Szerencsére másnap talált magának új alvóhelyet, már nem a kerítés mellett szunyókált.

2012. november 15.

Nokedli hússal

Emlékek

Szép szál ember volt az apósom, száz kiló szín erő. Annyit bírt dolgozni, hogy a fiatalok elbújhattak mellette. Ráadásul arany szíve volt. Imádta a feleségét és szigorúan, de szeretettel nevelte a két fiát. Tisztességre, becsületre és munkára tanította őket. Azok pedig felnéztek rá, nem lehetett nem szeretni. Mikor a házhoz kerültem menyecskének, kezdettől fogva körülvett a szeretetével. Ott segített ahol csak tudott, boldogulásunk érdekében. Az unokáit rajongásig szerette és kényeztette. Apámként tiszteltem és tisztelem ma is az emlékét.

Torkunkban dobogott a szívünk, mikor megnéztük azt a házat, ahová gondozásra beköltöztettük a papát. Szorongással készültünk rá, nem volt mit tenni. Az otthoni ellátása nem megoldható. A napközbeni gondozónő nem bírta vállalni a teendőket, amit megértettünk. Éjszakánként a kert-szomszédban lévő házát lestük, ég-e a villany. Ha világított, azonnal átmentünk hozzá, mindegy hány óra volt. Sokszor az ágy mellett találtuk leesve, vagy valami rendetlenséget művelt. Agylágyulás, ez volt a diagnózis. Fokozatosan épült le, mióta a mama átköltözött odaátra.

Otthon akartam maradni vele, hiszen fürdetni, öltöztetni és etetni kellett őt. Naponta mosni, főzni és takarítani rá. Az orvos nem tanácsolta, azt mondta a férjemnek, hogy tönkre megyek, ha engedi. Ezért kellett egy gondozóházat keresni, ahová azonnal beköltözhet a papa. Majd megszakadt a szívem. A férjem félrevonult, hogy ne lássa senki a könnyeit. Csak az édesanyja temetésén láttam sírni, soha azelőtt.

Eljött a nap, az orvos megvizsgálta a papát és biztosított róla, hogy jó helye lesz. – Dehogy, otthon lenne neki jó – gondoltam, és elsírtam magam. Hiába a jó körülmények, öreg fát nem lehet átültetni, mondják az öregek.

Minden másnap meglátogattuk, hétvégén a gyerekek is. Ők vigasztaltak, hogy nem bírnám már gondját viselni. Persze a gondolataim azon jártak, ők gondoskodni tudtak a gyerekeikről, mi róla nem. Gyötört a lelkifurdalás, de az eszemmel tudtam, nincs jobb megoldás, igazuk van a gyerekeknek. A férjemen is láttam az elkeseredést. Imádta az apját.

Úgy főztem, hogy vinni tudjunk neki, még meleg legyen. Megkérdeztük, hogy mit enne. Minden esetben csoki- és vaníliafagyit kért. Első hónapban sétálgatott, de egyre többször láttunk rajta sérüléseket. Gyakran elesett, de az orvos felügyelte az állapotát. Nem tetszett nekem a dolog. Szabadkoztak, hogy nem fogad szót a papa, egyedül kimegy a kertbe. Második hónapban nem kelt fel, hiába segítettük, csak felült az ágyban. To-

vábbra is kétnaponta látogattuk. Utolsó alkalommal **nokedlit kért hússal**. Másnap siettünk hozzá, nehogy kihűljön a pörkölt nokedlivel. Úgy örültem, hogy vihetek neki, hogy megenné. Napok óta nem akart semmit enni. Keveset tettem a kanálra, de nem bírta lenyelni, mégis azt mondta, hogy milyen jól esik neki. Tekintetében hála és mélységes szeretet volt. Úgy vittem haza az ételt, ahogy hoztam.

Ismét úton voltunk hozzá két nap múlva, mikor megcsördült férjem telefonja. A gondozóházból hívták, sajnálattal tudatták, hogy a papa szervezete feladta a küzdelmet. Néhány perc múlva a saját szemünkkel láthattuk. Két órája volt nála az első unokája, őt láthatta utoljára.

2013. március 18.

Szívemben őrzöm szeretetét és drága emlékét.

Tartalom

Előszó helyett
Rímes gondolatok 5
Az én városom 6
Lázban égve 7
Áldás 7
Csak egy emlék... 8
Egy rossz nap után 9
Mindennapok 10
A tündér 11
Olvadás 12
Köszöntő
Fiamnak 13
A szél négy arca 14
Gond hátán gond 15
Képzelet 16
Szerelmes négysorosak 16
Márciusi ábrándozás 17
Az elakadt szó 18
Jóságsziget 19
Költői magány 20
Emlékezés 20
Vicc nélkül 21
Generációk 21
Szilvia emlékkönyvébe 22
Mise előtt 23
A múlt 23
A remény 23
Összeomlás 24
Szeretők 24
Mintha utolsó volna 25
Virágversek
(akrosztichon) 26
Bukott Ember 28
Egy kirándulás emlékei 29
Az Óda költője
(József Attila szobránál) 30
Hazafelé 31
Augusztusi estén 32
Pásztoróra 32
Pirkadat 32
Zuhanás 33
Enyészet 33
Migrén 34
Augusztusban 34
Hónapról-hónapra 35
Vitorlázók
gyermekvers 37
Álmod az álmomban 38
Rímes gondolatok 39
A visszatérő vendég
gyermekvers 39
Téli alkony 40
Eltévedt utazó 41
Erdőtűz 41
Hideg nyugalom 42
Térdre borulva 42
A fa halála 43
Álmodom 43
Álom-randevú 44
Hótakaró 44
Lennék... 45
Még nem állok készen 46
Naptár 47
Hóesésben 48
Új remény 49
Ne mondd, ... 50

Örök május 51
A szerelem napján 51
A tavasz festőművésze 52
Az aggastyán
(átírva 2012-ben) 53
Hiábavaló 53
Tűzmadarak 54
Tavaszi napforduló 54
Vénülve 54
Kezdetben a vég 55
Hiába 55
Költőként élni 56
Utak, lépcsők... 56
Földanyánk ölében 57
Kötődés 58
Mint apró porszemek 58
Csak maradj még... 59
A szerelem 59
Elfelejtelek 60
Anyámat nézem 60
A Nap 61
A haldokló Nap 61
Utolsó tánc 62
Mosolygó reggel 62
Az élet porondján 63
Valami készül... 64
Nem találsz 64
Lelkem ikertestvére
(lányomnak) 65
Elszállt a kékmadár 65
Jelenidő 66
Ragyogás 67
Zápor 67
Bús emlék 68
Kétség 68
A hazug 69
Keserédes 69
Közelkép 70
A lényeg 71
Egy régi május 71
A temető csendje 72
Hóvihar 72
Karácsonyi Ima 73
Búcsúcsók 74
Az Ablaknál
(bővített változat) 75
Derengés 76
Egymásért 76
Állati versikék 77
A zebra 77
Medveuszoda 77
A láma 77
Lámaruha 77
Teve volt a nagypapája? 78
Teve, vagy nem teve 78
Fecskék 78
Én a gyöngytyúk 78
Kétség 78
Keselyűfejű gyöngytyúk 79
A földönfutó 79
Állatkert 79
Mondd mi lesz? 80
Csak önmagad 81
Merengő 82
Melankólia 82
A nagyi álma 83
Ha 84
Értelem 85
Talán... 85
Újra tavasz 86
Az idő 86
Elhagyatott ház 87

Tavasz és szerelem 88
Az uralkodó 88
Szíveddel ölelj
(szonett Tiboromnak)..... 89
Láss!
Krisztinek 90
Mi..... 90
Élet..... 91
Neked vagyok 92
Lobogás..... 92
Kánikula 93
Utolsó érintés 93
Teljesség 94
Röviden 94
Duna-parti remete..... 95
Merre visz... 96
A démon..... 96
Zápor hajnalban 97
Izzani örökre..... 98
Őszi haiku 98
Őszelő 99
Az aggastyán
(átdolgozott változat)..... 100
Mintha... 101
Csak őszintén! 102
Sors-szekér 103
Télen Húsvét?..... 104
Ne tovább... 105
Írásjelek 106
Kislányomnak..... 107
Édesanyámnak..... 108
Gyermekeimnek 109
A holnapért 110
A vád 111
A pipás 113
A kincseim..... 115
Plátói szerelem 116
A befagyott ablak..... 118
Fickó..... 121
Egynyári szerelem 123
A béranya 125
Gólya a pácban 126
A karikagyűrű..... 127
A tojás 130
Kistestvér..... 131
Az utolsó napon 132
A film 134
Az egér 135
A lekvárosüveg..... 136
Az eltévedt gólyák 138
Bús öregember..... 139
A választás 141
Szürke farkas mi lesz veled? 142
Első levelem..... 143
Engedélyezett öröm..... 144
Bűntudat..... 145
Nokedli hússal 146

Tartalom 149